

KARIN SLAUGHTER

DRUHÁ OBĚŤ

DRUHÁ OBĚŤ

Karin Slaughter

DRUHÁ OBĚŤ

Český název: Druhá oběť

Název anglického originálu: *The Kept Woman*

Autorka: Karin Slaughter

Překlad: Kristýna Kučerová

První vydání: William Morrow, *An Imprint of HarperCollins Publishers*, 2016

Grafika obálky: Emotion Media, Poland

Odpovědný redaktor: Ivana Čejková

Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*

Jazyková korektura: Dana Chodilová

© 2016 by Karin Slaughter

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2016

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána na základě licence HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce: ThinkstockPhotos. Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.

02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN: 978-83-276-2793-3 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-2794-0 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-2795-7 (PDF)

Tuto knihu věnuji svým čtenářům.

PROLOG

Poprvé v životě houpala v náručí svou dceru.

Tenkrát před lety se jí sestra v porodnici zeptala, zda si přeje miminko pochovat, ale ona odmítla. Odmítla dát holčičce jméno. Odmítla podepsat papír, že se jí vzdává. Nechávala si otevřená zadní vrátka, protože tak to prostě vždycky dělala. Vzpomínala si, že než tehdy odešla z nemocnice, natáhla si džíny. Byly ještě mokré od prasklé plodové vody. V pase, kde dřív škrtily, jí byly volné, takže plandavou látku sevřela v ruce, sešla ze schodů a vyběhla ven, kde na ni za rohem čekal ten kluk.

Vždycky na ni čekal nějaký kluk – něco od ní chtěl, umíral touhou, nenáviděl ji. Bylo to tak odjakživa. Když jí bylo deset, matčin pasák jí nabídl jídlo, když mu ho vykouří. V patnácti to byl nevlastní otec, co rád řezal do lidského masa. Ve třiatřiceti voják, který vyhlásil válku jejímu tělu. Ve čtyřiatřiceti policajt, který ji přesvědčil, že to, co se stalo, nebylo znásilnění. V sedmatřiceti další polda, jemuž uvěřila, že ji bude navždycky milovat.

Navždycky ale nikdy netrvalo tak dlouho, jak by si člověk myslel.

Dotkla se tváře své dcery. Tentokrát jemně, ne jako předtím.

Byla tak krásná.

Měla heboučkou, hladoučkou pleť. Zavřené oči se jí za víčky chvěly. V hrudi se ozýval pískavý dech.

Opatrně pohladila své děvence vlásky a zastrčila jí je za ouško. Tenkrát v porodnici to udělat nemohla. Přejela rukou přes nakrabacené čelo. Políbila prstíčky, polaskala maličká chodidla.

Nehty měla upravené. Prsty na nohou zničené léty baletu, nočního tancování a dalších bezpočetných akcí, které naplňovaly její bohatý život bez matky.

Prstem se dotkla dceřiných rtů. Byly studené. Ztrácela hodně krve. Rukojeť nože vyčnívající z hrudníku pulzovala v rytmu tlukoucího srdce, chvíli jako metronom, chvíli jako zaseknutá ručička u hodin, které se zpomalují.

Všechny ty ztracené roky.

Měla si v nemocnici dcerušku pochovat. Tenkrát ano. Měla si do paměti vtisknout ten dotek, pak by sebou její holčička teď necukala, neodtahovala by se od ní jako od cizího.

Ale my *jsme* cizí.

Zavrtěla hlavou. Nemůže prolézt králičí dírou a vrátit se ke všemu, co ztratila. Vlastně ani není proč. Musí myslet na to, jak je silná. Na to, že přežila. Celý život balancovala na ostří nože, utíkala od všeho, po čem ostatní obvykle bažili – od dítěte, manžela, domova, života.

Od štěstí. Spokojenosti. Lásky.

Najednou si uvědomila, že tyto úteky ji přivedly právě do téhle temné místnosti, do černé pasti, kde svírá v náručí svou dceru – poprvé a naposledy, dokud její holčička nevykrvácí.

Za zavřenými dveřmi se ozval šoupavý zvuk. Světlem ve škvírci nad prahem se po podlaze posunuly stíny dvou chodidel.

Vrah její dcery?

Její vlastní vrah?

Dveře zarachotily v kovovém rámu. Osvětlený otvor naznačoval prázdné místo po klice.

Pomyslela na zbraně: ocelové konce podpatků bot, které skopla, když běžela po ulici. Nůž, co vyčníval z hrudníčku její dcery.

Dívka ještě dýchala. Střenka patrně tlačila na některé životně důležité místo v těle a zadržovala příval krve, takže umírání bylo pomalé a bolestivé.

Na vteřinu se prsty dotkla nože a vzápětí pomalu odtáhla ruku.

Dveře znovu zarachotily. Zaskřípalo to. Kov se třel o kov. Čtverec světla se zúžil, pak zmizel, jak do otvoru kdosi nacpal šroubovák.

Cvak, cvak, cvak. Jako prázdné výstřely z nenabitě pušky.

Opatrně položila dceřinu hlavu na zem. Klekla si a kousla se do rtů, když jí žebry projela ostrá bolest. Rána na boku byla rozšklebená. Po nohou jí stékala krev. Svaly jí stahovala křeč.

Plazila se temnou místností a nevšímala si křídových pilin a kovových hoblin, které se jí zarývaly do kolen, bodání pod žebry, neustávajícího krváčení, které za ní nechávalo stopu. Nahmatala šrouby a hřebíky a pak se jí ruka otřela o nějakou chladnou, kulatou kovovou věc. Zvedla ji. Hmat jí ve tmě prozradil, co drží v ruce: rozbitou kliku. Pevnou. Těžkou. Deseticentimetrové vřetýnko připomínající krápník.

Naposledy to cvaklo a zámek povolil. Šroubovák dopadl na betonovou podlahu. Dveře se pootevřely.

Přimhouřila oči před světlem. Pomyslela na všechny ty způsoby, jimiž v životě ubližovala mužům. Jednou pistolí. Jednou jehlou. Mnohokrát pěstmi. Ústy. Zuby. Srdcem.

Dveře se opatrně rozevřely o dalších pár centimetrů. V mezeře se objevila hlaveň pistole.

Sevřela kliku, takže jí kulovitý výběžek trčel mezi prsty, a čekala, až muž vstoupí.

PONDĚLÍ

I. KAPITOLA

Will Trent si dělal starosti kvůli psovi. Betty zrovna podstupovala čištění zubů, což mu v případě domácího mazlíčka připadalo jako směšné vyhazování peněz, ale jakmile mu veterinář vylíčil všechny ty příšerné věci, které může zvířeti způsobit špatná dentální hygiena, ochotně by prodal i dům, aby tomu tvorečkovi zaplatil pár drahocenných let života.

Očividně nebyl jediným pitomcem v Atlantě, který dopřával svému psovi lepší zdravotní péči, než jakou si může dovolit spousta Američanů. Pohlédl na frontu lidí, kteří čekali před vchodem veterinární kliniky v Dutch Valley. Neposlušná německá doga narážela krkem do dveří a pár majitelů koček si přitom vyměňovalo vědoucí pohledy. Will se otočil do ulice. Otřel si pot z krku. Netušil, zda se potí kvůli srpnovému horku, anebo jen z čiré paniky, jelikož neví, zda učinil správné rozhodnutí. Nikdy předtím psa neměl. Nikdy nebyl zodpovědný za zdraví zvířete. Položil si ruku na prsa. Pořád cítil Bettino srdíčko, drnčící jako tamburína, když ji předával veterinárnímu technikovi.

Má se vrátit dovnitř a zachránit ji?

Ze zamyšlení ho vytrhlo pronikavé zatroubení. Zaregistroval záblesk červené, když kolem něho projela Faith Mitchellová ve svém mini. Zeširoka obrátila vůz do protisměru a zamířila k Willovi. Natáhl se po klice, ale ona se opřela a otevřela dvířka.

„Pospěš si,“ řekla a zvýšila přitom hlas, aby ji bylo přes hučení klimatizace slyšet. Tu měla mimochodem nejspíš nastavenou na „polární“ stupeň. „Amanda už dvakrát psala, kde sakra jsme.“

Will zaváhal a pak nastoupil do maličkého auta. Služební Chevrolet Suburban měla Faith v opravně. Vzadu trůnila dětská sedačka. Před ní bylo asi tak osmdesát centimetrů volného místa, do něhož musel směstnat svou metr devadesát tři vysokou postavu.

Faith v mobilu zapíjala další textová zpráva. „Amanda.“ Vyslovila to jméno jako nadávku, což mimochodem dělala většina lidí. Zástupkyně ředitele Amanda Wagnerová byla jejich šéfkou v Georgijském úřadu pro vyšetřování. A trpělivostí zrovna neoplývala.

Will hodil bundu na zadní sedadlo a pak se nacpal do auta jako burrito. Naklonil hlavu do prostoru několika centimetrů pod zataženým střešním oknem. Přední přihrádka se mu tiskla k holením. Koleny se skoro dotýkal obličeje. Kdyby měli nehodu, koroner by mu musel vyškrabávat nos zevnitř z lebky.

„Vražda,“ prohlásila Faith a pustila brzdu dřív, než za sebou zavřel dveře. „Muž, padesát osm let.“

„Hezký,“ opáčil Will. Ze smrti jiné lidské bytosti se radoval tak, jak to dokáže jen policista. Na svou obranu mohl dodat, že posledních sedm měsíců s Faith tlačili balvany do velmi strmého kopce. Ona musela nastoupit jako posila do zvláštního týmu, který vyšetřoval podvody v atlantských veřejných školách, a on se zasekl v příšerném případě znásilnění, který se těšil velké publicitě.

Faith pokračovala: „Atlanta 9-1-1 přijala hovor kolem páté ráno.“ Když mu sdělovala podrobnosti, byla skoro v euforii. „Neznámý muž ohlásil mrtvé tělo v opuštěných skladištích u Chattahoochee. Hodně krve. Žádná vražedná zbraň.“

Zastavila na červenou. „Vysílačkou ani neoznámili příčinu smrti, takže to asi bude hodně ošklivý.“

V autě začalo něco pípat. Will se poslepu natáhl po bezpečnostním pásu. „Proč na tom děláme my?“ GBI nemůže jen tak nakráčct k případu. Musí jim ho přidělit guvernér, anebo je musí požádat místní policajti. Atlantské policejní oddělení – APD – se s vraždami potýká každý týden. Obvykle o pomoc nežádá. A už vůbec ne od státních jednotek.

„Oběť je policajt z Atlanty.“ Faith popadla jeho pás a zapnula ho, jako by vedle sebe měla jedno ze svých dětí. „Detektiv prvního stupně Dale Harding. V penzi. Slyšel jsi o něm někdy?“

Will zavrtěl hlavou. „A ty?“

„Moje máma ho znala. Ale nikdy s ním nedělala. Měl na starosti hospodářskou trestnou činnost. Odešel ze zdravotních důvodů, pak se vynořil v soukromý ochrance. Tvrdí pěsti a zlámaný kolena.“ Než se Faith stala jeho partáčkou v GBI, pracovala patnáct let u APD. Její matka odešla do penze s hodností kapitána. Znaly snad každého příslušníka atlantského policejního sboru. „Máma říká, že vzhledem ke svý pověsti Harding nejspíš namíchnul nějakýho pasáka nebo nezapltil bookmakerovi a schytl to pálkou do hlavy.“

Auto poskočilo, když se na semaforu změnila světla. Will ucítil ostré bodnutí do žeber. Glock. Pokusil se posunout. I přes ledový vzduch z klimatizace se mu zpocená košile na zádech lepila k opěradlu. Odlupoval ji jako leukoplast. Hodiny na přístrojové desce ukazovaly sedm hodin třicet osm minut. Ani nechtěl pomyslet, jaký pařák bude v poledne.

Faitin mobil pípnutím ohlásil textovou zprávu. A další. A ještě jednu. „Amanda,“ zasténala. „Proč to sakra dělá? Pošle tři věty ve třech zprávách. A velkými písmeny. To není fér.“ Faith jednou rukou řídila a druhou odpovídala na esemesku,

což bylo nebezpečné a nezákonné, jenomže Faith patřila k policajtům, kteří vidí prohřešky jenom u druhých lidí. „Může nám to trvat asi tak pět minut, ne?“

„Spíš deset v tomhle provozu.“ Will se natáhl, aby srovnal volant, protože jinak by patrně skončili na chodníku. „Kam vlastně jedeme?“

Vrátila se na předchozí zprávu. „Rozestavěný barák kousek od skladišť. Beacon třicet osm.“

Will stiskl zuby tak pevně, až mu do krku vystřelila prudká bolest. „To je noční klub Marcuse Rippyho.“

Faith na něho udiveně pohlédla. „Děláš si srandu?“

Will zavrtěl hlavou. O věcech, které souvisely s Marcusem Rippym, by nežertoval. Profesionální basketbalista čelil obvinění ze znásilnění studentky vysoké školy. Will proti tomuhle prolhanému hajzlovi posbíral během posledních sedmi měsíců vcelku přesvědčivé důkazy, jenomže Rippy měl miliony dolarů, které mohl utratit za advokáty, specialisty, odborníky a novináře, kteří se postarali, aby se případ nikdy nedostal před soud.

Faith se zeptala: „Co dělá bývalý polda v klubu Marcuse Rippyho ani ne dva týdny po jeho propuštění z vazby?“

„Nepochybuju, že než tam dorazíme, Rippyho advokáti budou mít připravené věrohodné vysvětlení.“

„Ježíšikriste.“ Faith hodila telefon do držáku na kelímky a položila obě ruce na volant. Chvíli mlčela, patrně přemýšlela o tom, jak se věci komplikují. Dale Harding byl polda – špatný polda. Z obětí vražd ve velkém městě se obvykle nevyklubou poctiví a bezúhonní občané. Ne že by si za to oběť vždycky mohla sama, ale poměrně často se zapletla do takových aktivit – třeba vytočila pasáka nebo nezaplátila bookmakerovi –, u nichž dávalo smysl, že ji nakonec někdo zamordoval.

Spojení s Marcusem Rippym ovšem měnilo situaci.

Faith zpomalila, jelikož ranní provoz houstl jako kaše. „Vím, že o tom nepovedeným případě nechceš mluvit, ale teď je to potřeba.“

Will o tom opravdu nechtěl mluvit. Rippy na svou oběť útočil pět hodin. Chvilí ji mlátil, chvíli škrtil do bezvědomí. Když Will o tři dny později stál u jejího nemocničního lůžka, rozeznával tmavé pruhy v místech, kde se Rippyho prsty zabořily do jejího krku stejně jako do míče. Lékařská zpráva se zmiňovala i o dalších poraněních. Řezné rány. Lacerace. Tržné rány. Poranění tupým předmětem. Krvácení. Ta žena mohla jen šeptat, přesto vyprávěla svůj příběh každému, kdo byl ochoten naslouchat, dokud ji Rippyho advokáti neumlčeli.

„Wille?“ ozvala se Faith.

„Znásilnil ženu. Vyplatil se z toho. Udělá to zas. Nejspíš to nebylo poprvé. A ne že by na tom záleželo, ale umí hrát basket.“

„To jsou teda zevrubné informace. Díky.“

Will cítil zesilující bolest v dásni. „Stalo se to na Nový rok. V deset ráno. Jedna z posluhovaček našla v domě Marcuse Rippyho ženu v bezvědomí. Zavolala vedoucího Rippyho ochranky, který se obrátil na sportovního manažera, ten zase na advokáty, a teprve právníci přivolali záchranku, aby ji odvezla do Piedmontské nemocnice. Dvě hodiny předtím, než objevili poškozenou, tedy kolem osmé ráno, odletěl Rippy s celou rodinou soukromým tryskáčem do Miami. Tvrdí, že dovolenou dlouho plánoval, jenomže letový plán vyplnili půl hodiny před startem. Rippy vypověděl, že o přítomnosti té dívky v domě neměl ponětí. Nikdy ji neviděl. Nikdy s ní nemluvil. Nezná její jméno. Noc předtím pořádal velkou silvestrovskou oslavu. V domě se vystřídaly asi dvě stovky lidí.“

„Na facebooku se objevil příspěvek...“ přerušila ho Faith.

„Na instagramu,“ opravil ji Will, protože při pátrání po videích z večírku, která si lidé pořizovali na mobily, strávil na internetu hodně času. „Někdo z přítomných tam postnul gif,

na kterém oběť cosi blábolí a pak zvrací do kyblíku s ledem. V nemocnici Rippyho lidi trvali na toxikologickém vyšetření. Měla v krvi trávu, amfetaminy a alkohol.“

„Říkal jsi, že do špitálu ji přivezli v bezvědomí. Ona dala svolení, aby výsledky testu na drogy viděli Rippyho lidi?“

Will zavrtěl hlavou, protože na tom stejně nezáleželo. Rippyho tým podplatil někoho z nemocniční laboratoře a pustil výsledky krevního rozboru do tisku.

„Musíš připustit, že Rippy a rypák se skoro rýmuje.“ Faith povytáhla koutek a zamyslela se. „Ten dům je obrovský, vid?“

„Skoro patnáct set čtverečních metrů.“ Will si vybavil vnitřní dispozici, kterou studoval tolik hodin, že ji měl stále vypálenou do mozku. „Má tvar podkovy, uprostřed je bazén. Rodina bydlí v hlavní části uprostřed. Obě křídla vzadu jsou plná pokojů pro hosty, dál je tam manikúra, kryté basketbalové hřiště, masérský salon, posilovna, kino, herna pro jeho dvě děti. Na co si vzpomeneš, to tam najdeš.“

„Takže logicky se mohlo v jedné části domu přihodit něco ošklivého, aniž by o tom lidi v jiném křídle věděli.“

„Mluvíme tu o dvou stovkách lidí. A to nepočítám uklízečky, pokojské a další služebnictvo, dodavatele jídla, kuchaře, barmany, asistenty a kdovíkoho ještě.“ Vedoucí ochranky Willovi zprostředkoval dvouhodinovou prohlídku Rippyho sídla. Venku byly namontované kamery, které dům zabíraly ze všech možných úhlů. Žádná slepá místa. Pohybová čidla zaznamenala všechno, co dopadlo na přední nádvoří a bylo těžší než list. Člověk se nemohl na pozemek dostat ani z něj odejít, aniž by si ho někdo všiml.

Noc, kdy došlo k napadení, byla ovšem výjimečná. Řádila bouřka. Elektrína opakovaně vypadávala. Supermoderní generátory sice fungovaly, ale externí DVR, které nahrávalo záznamy z bezpečnostních kamer, nebylo bůhvíproč připojené k záložnímu zdroji energie.

Faith pokračovala: „Tak jo. Viděla jsem to ve zprávách. Rippyho lidi tvrdili, že ta holka je na hlavu a jde jí jenom o prachy.“

„Nabídli jí peníze. Odmítla je.“

„Třeba čekala, že zvýší částku.“ Faith bubnovala prsty do volantů. „Je možné, že si ta poranění způsobila sama?“

Na tom stála Rippyho obhajoba. Dokonce našli experta, který byl ochotný dosvědčit, že obrovské stopy po prstech kolem krku, na zádech a stehnech tam zanechaly její vlastní ruce.

„Měla modřiny tady...“ Will si ukázal na záda. „Otisk pěsti mezi lopatkami. Velké pěsti. Stejně dobře viditelný jako podlitiny na krku. Utrpěla vážné pohmoždění jater. Doktoři jí nařídili čtrnáctidenní klid na lůžku.“

„Našel se kondom s Rippyho spermatem...“

„V koupelně, co je v přední chodbě. Manželka prohlásila, že s ním měla té noci sex.“

„A on zahodí použitý kondom v koupelně pro hosty? Ne u ložnice?“ Faith se zamračila. „Byla na kondomu DNA manželky?“

„Kondom se válel na dlaždicích, které předtím opakovaně vytírali čisticím prostředkem s obsahem chloru. Na jeho vnější straně nebyla jediná použitelná stopa.“

„Na oběti se nenašla žádná DNA?“

„Pár neidentifikovaných vzorků, všechny ženské, patrně od spolubydlících z koleje.“

„Řekla poškozená, kdo ji pozval na večírek?“

„Přišla tam s kamarádkami z vejšky. Žádná z nich si nepamatuje, koho vlastně původně pozvali. Ani jedna neznala Rippyho osobně. Tedy alespoň se k tomu nepřiznaly. Všechny čtyři se od té znásilněné okamžitě distancovaly, jakmile jsem jim zaklepal na dveře.“

„Ona jednoznačně identifikovala Rippyho?“

„Stála ve frontě na záchod. Předtím zvracela do kyblíku. Tvrdí, že měla jen jednu skleničku, ale udělalo se jí zle. Prý to nebylo normální. Rippy k ní přistoupil. Okamžitě ho poznala. Byl milý, řekl jí, že v hostinském křídle je na chodbě další koupelna. Šla za ním. Bylo to dost daleko. Motala se jí hlava. Vzal ji kolem ramen a pomáhal jí udržet rovnováhu. Zavedl ji do posledního hostinského apartmá na konci chodby. Zamířila na toaletu. Když se vrátila, čekal na ni v posteli nahý.“

„A dál?“

„Pak se vzbudila druhý den ve špitále. Utrpěla ošklivý otřes mozku z toho, jak ji někdo mlátil do hlavy. Očividně ji opakovaně škrtil, několikrát ztratila vědomí. Podle doktorů si nikdy nevybaví úplně všechno, co se tu noc odehrálo.“

„Hm.“

Will v jejím hlase vycítil značnou dávku skepse.

Faith se zeptala: „V té koupelně na chodbě se našel kondom?“

„Šestery dveře od hostinského apartmá. Míjeli ji cestou tam a Rippy kolem ní šel cestou zpátky na večírek.“ Pak Will dodal: „Existují videa z mobilů. Rippy se na nich objevuje v průběhu celé noci, takže je jasné, že odcházel a zase se vracel, aby měl alibi. Navíc ho podržela polovina jeho týmu. Jameel Gordon, Andre Dupree, Reuben Figaroa. Den po incidentu všichni dorazili s advokáty na policejní stanici a zpívali úplně stejnou písničku. V době, kdy případ přidělili GBI, už každý z nich odmítl znovu vypovídat.“

„Typické,“ poznamenala Faith. „Rippy tvrdil, že se to nikdy nestalo, že oběť na večírku vůbec neviděl?“

„Přesně tak.“

„Manželka byla dost výřečná, že?“

„Na jeho obranu si vzala megafon.“ LaDonna Rippyová se objevila ve všech talk show a zpravodajstvích, která o její

přítomnost stála. „Potvrdila všechno, co její manžel prohlásil, včetně toho, že poškozenou na večírku neviděla.“

„Hm,“ poznamenala Faith ještě skeptičtějším tónem.

Will navázal: „Lidi, kteří oběť tu noc viděli, tvrdili, že byla opilá a vrhala se na všechny basketáky, na které tam narazila. Když se podíváš na ten gif s kyblíkem a vezmeš v úvahu výsledky krevních testů, dává to smysl. Jenomže pak máš tu holku před sebou, víš, že byla brutálně znásilněná, a ona zase ví, že když vyšla z koupelny, Rippy seděl na posteli úplně nahý.“

„Dáblův advokát?“

Will přisvědčil, ačkoli věděl, co bude následovat.

„Chápu, proč se to celé rozpadlo. Je to tvrzení proti tvrzení a Rippy má výhodu pochybnosti, protože tak to stojí v ústavě. Nevinný dokud... bla, bla, bla. A nezapomínej, že Rippy je pěkně zazobaný. Kdyby bydlel v přívěsu, advokát ex-offo by mu poradil, aby se přiznal k omezování osobní svobody, za které by dostal pět let, a vyhnul se tak obvinění ze sexuálně motivovaného trestného činu. Tečka.“

Will neodpovídal, protože nebylo co dodat.

Faith sevřela volant. „Nesnáším případy znásilnění. Když porotě předhodíš vraždu, nikdo z nich se neptá, jestli toho chlápka opravdu zabili, nebo tam leží jen proto, aby si zajistil pozornost. Co vůbec dělal v téhle části města? Pil? A co všichni ti vrahové, se kterými předtím chodil?“

„Ona nepůsobila moc sympaticky.“ Willovi bylo zle při pomýšlení, že i na tomhle záleží. „Její rodina je šílená. Matka ji měla za svobodna a je to fetačka. Nemá ponětí, kdo je otcem. Samotná oběť se na střední zapletla s drogami a prošla si obdobím sebepoškozování. Na vysoké ji podmíněčně vyloučili. Tahala se s chlapama, trávila spoustu času na seznamkách typu Tinder a OkCupid. Jako všichni v jejím věku. Rippyho lidi vyčmouchali, že šla před pár lety na potrat. Sama jim v podstatě sepsala strategii obhajoby.“

„Mezi hodnou a zkaženou holkou je hodně chatrná hranice, a jakmile ji překročíš...“ Faith hlasitě vydechla. „Nemůžeš si představit, jaký příšernosti o mně lidi napovídali, když jsem otěhotněla s Jeremym. Jeden den jsem byla premiánka na střední, co má celý život před sebou, a druhý den už pubertácká Mata Hari.“

„Chtěli tě zastřelit jako špiónku?“

„Víš, jak to myslím. Byla jsem vyvrhel. Jeremyho otce poslali k příbuzným na sever. Můj bratr mi dodnes neodpusťtil. Tátu vyloučili z kongregace. Ztratil spoustu zákazníků. Všechny kamarádky se mnou přestaly mluvit. Musela jsem odejít ze školy.“

„Aspoň že to bylo jinak, když jsi měla Emmu.“

„No jasně, svobodnou pětaticetiletou ženskou s dvacetiletým synem a roční dcerou všichni velebí za to, jak skvělý vede život.“ Změnila téma. „Měla přítele, je to tak? Myslím tu obět.“

„Rozešel se s ní týden před tím znásilněním.“

„Proboha.“ Faith vyšetřovala dost případů znásilnění, aby věděla, že poškozená, která se snaží vzbudit žárlivost v bývalém příteli, je snem každého advokáta.

„Po tom útoku se pochlapil,“ prohlásil Will, ačkoli bývalého přítele té dívky zas tolik nemusel. „Stál při ní. Dodával jí pocit bezpečí. Nebo se o to aspoň snažil.“

„Při vyšetřování se ani jednou neobjevilo jméno Dalea Hardinga?“

Will zavrtěl hlavou.

Dodávka televizního zpravodajství zrychlila, dvacet metrů ujela v protisměru a pak i přes zákaz odbočení zahнула.

Faith řekla: „Zdá se, že polední zprávy už mají hlavní reportáž.“

„Oni nestojí o zprávy, chtějí drby.“ Až do chvíle, kdy Rippyho případ zahráli do ztracena, Will nemohl vytáhnout

paty z centrály GBI, aniž by se ho nějaký načesaný moderátor nepokoušel dotlačit k prohlášení, které by ho stálo kariéru. Ve srovnání s tím, jak Rippyho fanoušci vyhrožovali poškozené smrtí a šikanovali ji na internetu, však dopadl ještě docela dobře.

„Co když je to souhra náhod?“ navázala Faith. „Myslím to, že Hardinga našli mrtvého v Rippyho klubu.“

Will po ní střelil pohledem. Žádný policajt nevěří na náhody, tím spíš někdo jako Faith.

„No dobře,“ omlouvala se. Stočila volant a po vzoru televizní dodávky odbočila na zákaz. „Aspoň víme, proč Amanda poslala čtyři esemesky.“ Zapípal jí mobil. „Pět.“ Faith se natáhla po telefonu. Palcem přejela přes displej. Stříhla další zatačku. „Jeremy si konečně aktualizoval facebookový profil.“

Will přebral volant, zatímco ona psala na mobilu zprávu synovi, který využil letní prázdniny a se třemi kamarády se vydal na cesty. Patrně jen proto, aby si jeho matka mohla dělat starosti.

Faith psala a polohlasem lamentovala nad pitomostí dětí, zejména svého syna. „Co myslíš, vypadá tahle holka na osmnáct?“

Will se podíval na fotku Jeremyho stojícího těsně vedle spoře oděné blondýnky. Úsměv na jeho tváři byl bolestně plný naděje. Jeremy je hubený, drobný kluk, co studuje fyziku na Georgijské technice. Tahle holka byla tak evidentně mimo jeho ligu, že vedle sebe klidně mohla mít meloun. „Spíš by mi dělalo starosti to bongo na zemi.“

„Do hajzlu.“ Faith se tvářila, jako by nejraději mrštila telefonem z okýnka. „Měl by se modlit, aby to neviděla jeho babička.“

Will pozoroval Faith, jak posílá fotku své matce, aby se postarala, že se právě tohle stane.

Ukázal na křížovatku před nimi. „To je Chattahoochee.“

Faith nadávala, ještě když odbočovala. „Když se na tu fotku podívám jako matka syna, jako první mě napadne: ‚Jen ji proboha nezbouchni.‘ Pak se na to kouknu z pozice matky dcery a říkám si: *Ne aby ses zhulila s klukem, kterýho jsi zrovna potkala, protože jeho kámoši tě můžou hromadně znásilnit a nacpat tvůj mrtvý tělo do skříně v hotelovém pokoji.*“

Will jen vrtěl hlavou. Jeremy je prima kluk a má prima kamarády. „Je mu dvacet. Někdy mu musíš začít důvěřovat.“

„Ne, nemusím.“ Upustila telefon zpátky do držáku na ke-límky. „Aspoň dokud ode mě chce jídlo, oblečení, střechu nad hlavou, zdravotní pojištění, iPhone, videohry, kapesné, prachy na benzin...“

Při následném dlouhém výčtu všeho, co Faith odepře ubohému potomkovi, ji Will přestal poslouchat. Myšlenky se mu okamžitě zatoulaly k osobě Marcuse Rippyho. K jeho samolibému výrazu, když seděl opřený v křesle s překříženými rukama a pusou na zámek. K nenávisným pohledům jeho manželky při každé Willově otázce. K nafoukanému sportovnímu manažerovi a slizkým advokátům, které by si člověk klidně spletl se zlosyny z bondovek.

Keisha Miscavageová. Dívka, která obvinila Marcuse Rippyho.

Byla to tvrdá mladá žena, vzdorovitá, i když ležela na nemocničním lůžku. Opepřila svůj chraplavý šepot tunou „kurev“ a „sráčů“ a oči měla neustále přivřené, jako by ona vyslychala Willa, a ne naopak. „Nechci, abyste mě litoval,“ varovala ho. „Jen dělejte svou práci, kurva.“

Will musel připustit, i když jen sám sobě, že má pro agresivní ženy slabost. Trápilo ho, že v případě Keishy tak strašně selhal. Už se ani nemohl dívat na basketbal, natož ho hrát. Pokaždé, když se dotkl míče, dostal chuť ho nacpat Marcusovi Rippymu do krku.

„Do prdele.“ Faith prudce zabrzdila pár metrů od televizní dodávky. „Je tady snad půlka policejního sboru.“

Will si z okna prohlížel parkoviště. Faitin odhad nebyl úplně přehnaný. Všude se to hemžilo lidmi. Malý nákladák s reflektory. Autobus mordparty atlantské policie. Mobilní laboratoř forenzního oddělení GBI. Policejní vozy a civilní auta policajtů tu byla roztroušená jako rozhozené tyčinky mikáda. Žlutá policejní páska se táhla kolem spáleného doutnajícího auta a louže vody odpařující se na rozžhaveném asfaltu. Pobíhali tu technici a rozmisťovali žluté očíslované značky u všeho, co se dalo považovat za stopu.

„Vsadím se, že vím, kdo ohlásil nález těla,“ prohlásila Faith.

„Feťák,“ hádal Will. „Technař. Puberták, co utekl z domova.“ Prohlížel budovu, která stála před nimi a připomínala kryptu. Budoucí noční klub Marcuse Rippyho. Stavbu zastavili před půlrokem, když to vypadalo, že se obvinění ze znásilnění jen tak nezbaví. Stěny z litého betonu byly hrubé a omlácené, dole ztmavlé několika vrstvami graffiti. Kolem základů se rozrůstal plevel. Poměrně vysoko nad zemí se nacházela dvě obrovská okna zapuštěná na opačných rozích přední zdi. Sklo bylo kouřové, skoro černé.

Will nezáviděl technikům, kteří tu musí do posledního posbírat každý kondom, jehlu a šluknu. Nedalo se odhadnout, kolik otisků prstů a bot se uvnitř najde. Rozlámané svítící náramky a rozbité láhve naznačovaly, že tenhle prostor hojně využívají návštěvníci celonočních technoparty.

Faith se zeptala: „Co víme o tom klubu?“

„Investoři zastavili výstavbu a čekali, až se vyřeší Rippyho problémy.“

„A nevíš, jestli už to zase rozjeli?“

Will si polohlasem ulevil – ne kvůli otázce, ale proto, že před domem stála jejich šéfová s rukama v bok. Amanda se podívala na hodinky, pak na ně a znovu na hodinky.

Faith si taky zanáčávala a pak vystoupila z auta. Will se poslepu natáhl po klice, která byla velká asi jako lentilka. Dveře se zhoupily v pantech. Dovnitř se nahrnul horký vzduch. Atlanta právě zažívala nejteplejší a nejvlhčí léto v dějinách. Vyjít ven bylo jako vrhnout se přímo do tlamy zívajícího psa.

Will se vysoukal z auta a pokoušel se nevěnovat pozornost policistům, kteří stáli o kus dál. Jejich slova k němu nedolehla, ale byl si skoro jistý, že se sázejí, kolik kašparů z toho autíčka ještě vyleze.

Naštěstí Amandinu pozornost upoutal člen týmu pro ohledání místa činu. Charlieho Reeda s bujným knírem a postavou Pepka námořníka každý poznal už z dálky. Will se rozhlédl po dalších známých tvářích.

„Mitchellová, že jo?“

Will se otočil a zjistil, že před ním stojí pozoruhodně pohledný muž. Měl tmavé vlnité vlasy, důlek na bradě a díval se na Faith pohledem úspěšného studentíka, jemuž žádná holka neodolá.

„Zdravím,“ vyjekla Faith zvláštním, vysokým hlasem. „My se známe?“

„Zatím jsem neměl to potěšení.“ Muž si prohrábl chlapecké, jemné vlasy. „Jste podobná matce. Pracoval jsem s ní, když jsem ještě nosil uniformu. Jmenuju se Collier. Tohle je můj parták Ng.“

Ng takřka nepostřehnutelně kývl bradou, aby dal najevo, jak je nad věcí. Vlasy měl střižené na ježka jako voják. Na nose mu trůnily tmavé brýle. Stejně jako kolega si oblékl džíny a černé tričko s nápisem POLICIE. Will na rozdíl od nich vypadal jako majitel staré italské restaurace.

„Já jsem Trent,“ představil se Will a narovnal ramena, protože alespoň co do výšky měl převahu. „Co tady stalo?“

„Všechno se posralo.“ Ng se díval na budovu, ne na Willa. „Rippy prý už sedí v letadle do Miami.“

„Byli jste vevnitř?“ chtěla vědět Faith.

„Nahoře ne.“

Faith čekala, pak to zkusila znovu: „Můžeme mluvit s člověkem, co našel tělo?“

Ng předstíral, že usilovně přemýšlí. Pak se zeptal parťáka: „Ty si pamatuješ jeho jméno, brácho?“

Collier zavrtěl hlavou. „Mám okno.“

Okouzlení pominulo. „Hele, vy dva z Jump Street, máme vás tu nechat, abyste si ho mohli navzájem vyhonit?“ zavřela Faith.

Ng se zasmál, ale požadované informace neposkytl.

„Proboha živýho,“ pokračovala Faith, „vy znáte mou mámu, Colliere. Naše šéfová je její dávná kolegyně. Co podle vás řekne, až ji budeme muset požádat, aby nám obstarala informace.“

Collier si unaveně povzdechl. Podrbal se vzadu na krku a upřel oči do dálky. Slunce si pohrávalo s šedivými proužky v jeho vlasech. U očí měl hluboké vrásky. Mohlo mu být kolem pětáctyřiceti, tedy o pár let víc než Willovi, což z nějakého důvodu Willa potěšilo.

„Dobře.“ Collier konečně kapituloval, ale předtím si ještě jednou prohrábl vlasy. „Na ústřednu přijde anonymní tip, že je tady mrtvé tělo. Za dvacet minut sem dorazí dva naši chlapi. Prohledají barák. Nahoře v cimře najdou mrtvolu chlapa. Bodná rána v krku. Spousta krve. Jeden z nich pozná Hardinga – ochlasta, hazardní hráč, děvkař. Typická stará škola. Vaše matka by určitě mohla vyprávět.“

Ng pokračoval: „Zrovna jsme řešili jedno domácí násilí, když nám volali. Bylo to zlé. Ta holka si pár dní poleží na chirurgii. Při úplňku lidi vždycky blbnou.“

Faith jeho válečnou historiku ignorovala. „Jak se Harding nebo kdokoli jiný dostal do budovy?“

„Vypadá to na nůžky na železo.“ Collier pokrčil rameny. „Visací zámek byl čistě přeštípnutý, což si určitě vyžádalo dost velkou sílu, takže to byl nejspíš muž.“

„Ty nůžky jste našli?“

„Ne.“

„Jak to bylo s tím autem?“

„Když jsme přijeli, sálalo jako Černobyl. Volali jsme hasiče, aby ho pokropili. Podle nich někdo použil urychlovač. Benzinová nádrž vybuchla.“

„Nikdo nehlásil hořící vůz?“

„Jo, je to divný,“ poznamenal Ng. „Člověk by čekal, že si fetáci a kurvy, co squatují ve skladištích, něčeho všimnou. Ne jako v případě Katy Genovesové.“

„Podívejme, vy se ale vyznáte,“ neodpustila si Faith.

Will si prohlížel opuštěná skladiště po obou stranách Rippyho klubu. Reklamní panel sliboval, že se tu brzy objeví nové byty, ale podle vybledlých barev se dalo usuzovat, že to zas tak brzy nenastane. Obě třípatrové budovy se táhly přes celý blok. Červené cihly z přelomu předminulého století. Goticke oblouky s barevným sklem, které se už dávno rozbilo.

Will se otočil. Na druhé straně ulice stála podobná kancelářská budova, minimálně devět pater vysoká, možná podsklepená. Žluté nápisy nad dveřmi zajištěnými řetězem oznamovaly, že je určená k demolici. Všechny tři domy tu zbyly jako pozůstatky industriální minulosti Atlanty. Teď, když je obvinění ze znásilnění zažehnáno, se sem mohou Rippyho investoři vrátit a na tomhle projektu vydělat miliony, možná miliardy dolarů.

Faith se zeptala: „Povedlo se vám zjistit identifikační číslo auta?“

Collier odpověděl: „Bílá Kia Sorento z roku dva tisíce šestnáct, registrovaná na Vernona Dalea Hardinga. Podle hasičů hořela čtyři až pět hodin.“

„Takže někdo zabil Hardinga a zapálil mu auto. Po pěti hodinách jiná osoba, anebo možná ta samá, vytočila 911.“

Will upíral oči na noční klub. „Proč zrovna tady?“

Faith zakroutila hlavou. „A proč my?“

Ng nepochopil, že se jedná o řečnické otázky. Ukázal rukou na budovu. „Tohle má být noční klub. Dole taneční parket, nahoře VIP salonky kolem dokola, atrium jako v nákupním centru. Napadlo mě, že by v tom mohl mít prsty nějaký gang, co v týhle prdeli dealuje drogy, a tak jsem zavolał svý holce, projela rejstřík, vyskočilo Rippyho jméno a já si povídám ‚no do prdele‘. Tak jsem to přehodil na šéfa. Zavolał tý vaší bráče, která se sem přihrnula za deset minut a všechny nás seřvala jak malý parchanty.“

Všichni pohlédli na Amandu. Charlie Reed už byl pryč a jeho místo zaujala vysoká, štíhlá rusovláška. Při rozhovoru s Amandou si stahovala vlasy do culíku.

Ng tiše zahvízdal. „Teda, chlapi. Koukejte na tu vymazlenou skautku. Zajímalo by mě, jestli je takhle zrzavá i dole.“

Collier se ušklíbl. „Ráno ti to povím.“

Faith si všimla, jak Will zatíná pěsti. „Tak to by stačilo, pánové.“

Collier se šklebil dál. „Jen si děláme srandu, madam.“ Mrkl na ni. „Ale měla byste vědět, že mě ze Skauta vyhodili, protože jsem jim zbaštil všechny sušenky.“

Ng se rozchechtal. Faith na odchodu jen obrátila oči v sloup.

„Zrzka,“ oznámil Will detektivům. „Všichni jí říkají Zrzko. Patří k technikům pro ohledání místa činu, ale ráda se všem plete do cesty, tak si na ni dávejte bacha.“

Collier se zeptal: „Chodí s někým?“

Will pokrčil rameny. „Záleží na tom?“

„Vůbec ne.“ Collier hovořil s přehnanou sebejistotou muže, kterého v životě neodmítla jediná žena. Provokativně Willovi zasalutoval. „Díky za informaci, brácho.“

Will vykročil k Amandě a pomalu povoloval pěsti. Faith už mířila do domu, patrně proto, aby unikla běsnění šéfově.

Rusovlasá žena se zapisovala u vstupu na místo činu v hlavní bráně. Uviděla Willa, usmála se na něj a on jí úsměv oplatil. Jmenovala se Sára Lintonová, nebyla techničkou od kriminálky, ale soudní lékařkou, a Collierovi ani Ngovi nebylo nic po tom, s čím jí ladí barva vlasů, protože sotva před třemi hodinami ležela pod Willem v posteli a šeptala mu do ucha takové necudnosti, až na chvíli zapomněl polykat.

Amanda ani nezvedla hlavu od blackberry, když k ní Will došel. Postavil se před šéfovou a čekal. Nic jiného mu poměrně často nezbývalo. Dokonale znal její temeno, spirálku, z níž se rozbíhaly vlasy barvy pepř a sůl a utvářely jí na hlavě helmu.

Konečně promluvila. „Máte zpoždění, agente Trente.“

„Ano, madam. Už se to nestane.“

Přimhouřila oči, jako by o jeho omluvě pochybovala. „Smrdí to tady, jako by do větráku vletělo hovno. Už jsem mluvila se starostou, guvernérem a dvěma okresními prokurátory, kteří sem odmítli přijet, protože nechtějí, aby je ve zprávách ukazovali na místě, co nějak souvisí s Marcusem Rippym.“ Znovu sklonila hlavu k telefonu. Blackberry byl její mobilní velín, hlavní uzel pro odesílání a přijímání informací v široké síti kontaktů, z nichž bylo jen několik ryze oficiálních.

„Jedou sem další tři zpravodajská auta,“ řekla. „Jedno z nich patří celostátní televizi. Přišlo mi asi třicet mailů od novinářů se žádostí o oficiální prohlášení. Rippyho advokáti už mi oznámili, že máme otázky směřovat výhradně na ně a že jakýkoli náznak nespravedlivého očerňování pana Rippyho povede k žalobě kvůli policejnímu obtěžování. Sejdou se se mnou teprve zítra ráno. Prý mají moc práce.“

„Stejně jako minule.“ Willovi dopřáli pouze jediný výslech Marcuse Rippyho, při němž bývalý basketbalista téměř nepřetržitě mlčel. Faith má pravdu. Na lidech se spoustou

peněz člověka asi nejmíc vytáčí, jak dobře znají svá práva zaručená ústavou.

Zeptal se Amandy: „Máme to oficiálně na starost my, nebo atlantská policie?“

„Myslíte, že bych tady stála, kdybych to neměla oficiálně na starost?“

Will se podíval na Colliera a Nga. „A kapitán Ďolíček to ví?“

„Připadá vám hezký?“

„To bych zrovna neřekl...“

Amanda už kráčela k budově. Will popoběhl, aby ji dohonil. Vždycky chodila svižně jako shetlandský poník.

Oba se podepsali u uniformovaných policistů, kteří dohlíželi na přístup k místu činu. Amanda však nezamířila dovnitř, ale přinutila Willa, aby se zastavil na přímém slunci, kde mu vedro vysuší mozek.

„Jako nováček jsem znávala Hardingova otce,“ spustila. „Byl to pochůzkář, co utrácel za děvky a psí dostihy. V pětadesátém umřel na aneurysma. Synovi odkázal náuru hazardního hráče. Dale ukončil před dvěma lety službu ze zdravotních důvodů. Letos si vybral penzi.“

„Proč byl na nemocenské?“

„HIPAA,“ oznámila mu. Měla na mysli zákon, který krom jiného policistům zakazoval, aby z lékařů mámili intimní podrobnosti o pacientech. „Snažím se ty informace získat z neoficiálních zdrojů, ale tohle fakt není dobré, Wille. Harding nebyl férový policajt, ale teď je mrtvý a jeho tělo leží v baráku, jehož majitele se nám před očima veřejnosti nepovedlo usvědčit ze znásilnění.“

„Víme, jestli byl Harding s Rippym v kontaktu?“

„Kéž bych tak měla detektiva, který by na to přišel.“ Otočila se na patě a vešla do budovy. Elektřina byla vypnutá. Velký vnitřní prostor byl vlhký a temný, kouřová skla mu

dodávala přízračnou atmosféru. Oba si na boty natáhli ná-
vleky. Generátory obživly a rozeřvaly se. Rozsvítla se xeno-
nová světla a zalila budovu do posledního místečka. Will
cítil, jako jeho rohovky hlasitě protestují.

Rozezněla se kakofonie cvakání, jak přítomní zhasínali
a ukládali baterky. Willovy oči se už přizpůsobily a on spat-
řil přesně to, co čekal: odpadky, kondomy a jehly, prázdné
nákupní vozíky, zahradní židle, flekaté matrace – ze záhad-
ných důvodů se vždycky objevovaly flekaté matrace – a tolik
prázdných plechovek od piva a rozbitých láhví od kořalky,
že se ani nedaly spočítat. Tapety na stěnách byly pokryté
barevným graffiti, které se táhlo až do výše, kam dosáhne
lidská ruka se sprejem. Will rozeznával tagy několika gan-
gů – Suemos, Bloods, Crips –, ale povětšinou to byla klika-
tá jména se srdíčky, symboly míru a pár obrovitých, zdařile
vyvedených jednorožců s duhovými očima. Typické umění
návštěvníků nočních klubů. Na extázi je fajn, že než se vám
z ní zastaví srdce, jste maximálně šťastní.

Ngũv popis interiéru byl poměrně přesný. Atrium jako
v nákupním centru. Galerii lemovalo provizorní dřevěné
zábradlí, ale tu a tam v něm byly mezery, u nichž by méně
opatrný člověk mohl přijít k úhoně. Přízemí bylo rozsáh-
lé a členité, betonové příčky oddělovaly soukromé salon-
ky a velký taneční parket. Vzadu se klenul pravděpodobně
budoucí bar. Do patra ve výšce minimálně dvanácti metrů
vedla dvě široká točitá schodiště. Betonové schody přilepe-
né ke stěnám připomínaly kobří zuby, které se právě chystají
uštknout všechny přítomné na parketu.

K Amandě přistoupila starší žena ve žluté ochranné přil-
bě. Druhou držela v ruce a podala ji Amandě. Ta ji předala
Willovi, který ji odložil na zem.

Žena bez úvodu spustila: „Na parkovišti se našel prázdný,
čistý igelitový pytel s papírovým štítkem uvnitř. Pytel patrně

obsahoval hnědou plátěnou celtu, která se na místě činu nenašla. Celta značky Handy je velká metr krát metr sedmdesát a běžně k dostání.“ Unavený hlas na chvíli zmlkl, aby se mohla nadechnout. „Dál se našla použitá rolička černé izolační pásky, vnější plastový obal jsme zatím nelokalizovali. Podle předpovědi počasí tu třicet šest hodin před činem silně pršelo. Papírový štítek na pytli s celtou a okraje lepicí pásky nevykazují vystavení zmíněnému vlivu.“

„Doufám, že během víkendu budeme vědět víc,“ utrouсила Amanda.

„Plátěná celta,“ zopakoval Will. „Tu používají sprejeři.“

„Správně,“ opáčila žena. „V budově ani venku se však nenašly žádné barvy ani náčiní,“ pokračovala. „Schody jsme zahrnuli do místa činu a stále je ohledáváme. Zatím jsme objevili pár předmětů z dámské kabelky, vypadají jako papírové kapesníky. Spíš vlhčené, ne kleenexy.“ Ukázala na hydraulickou plošinu. „Nahoru se dostanete jen takhle. Už jsme volali firmu, které zdviž patří. Přijedou za pětadvacet minut.“

„Děláte si prdel?“ ozval se za nimi Collier. „To nemůžeme jít po schodech?“ Nedůvěřivě se díval na zařízení, které pomocí hydrauliky zvedalo plošinu do vzduchu. Připomínalo velice chatrný, otevřený výtah, na němž vás od jisté smrti dělilo jen tenoučké zábradlí.

Amanda se zeptala Willa: „Umíte s tím zacházet?“

„Třeba na to přijdu.“ Stroj byl zapojený v síti. Will našel klíč v krabici s náhradním akumulátorem. Špičkou klíče stiskl maličké tlačítko úplně dole. Výtah sebou škubl nahoru a dolů. Fungoval.

Will se chytil zábradlí a vyběhl po dvou schůdcích vedle motoru. Amanda k němu natáhla ruku, aby jí pomohl nahoru. Vypadalo to, že jí to jde samo, především proto, že to celé oddřel Will. Byla lehoučká, nevážila víc než velký boxovací pytel.

Oba se otočili a čekali na Colliera. Znovu pohlédl na kobří schodiště.

Amanda poklepala na hodinky. „Máte dvě vteřiny, detektive Colliere.“

Collier se zhluboka nadechl. Ze země sebral žlutou přilbu. Narazil si ji na hlavu a šplhal na plošinu jako vyděšené kůzle.

Will otočil klíčem, aby nastartoval motor. Popravdě, na vysoké si přivydělával na stavbách, takže dokázal zprovoznit jakýkoli stroj na staveništi. Teď nenápadně rozkýval plošinu jen proto, aby si užil pohled na Colliera, který zaryl prsty do zábradlí, až mu zbělely klouby na ruku.

Motor zaskřípal a začali stoupat. Sára stála na schodech a pomáhala jednomu z techniků se sběrem důkazního materiálu. Měla na sobě khaki kalhoty a upnuté tmavomodré tričko s logem GBI, které jí náramně slušelo. Z vlasů stažených do culíku se jí uvolnilo pár pramenů. Nasadila si brýle. Willovi se líbilo, jak v nich vypadá.

Will se Sárou chodil už osmnáct měsíců, což bylo přesně o sedmáct měsíců a šestadvacet dní víc, než kolik trvalo jeho nejšťastnější období v životě. Skoro už u ní bydlel. Jejich psi se dobře snášeli. Měl rád její sestru. Chápal její matku. Báł se jejího otce. Před dvěma týdny oficiálně nastoupila k GBI. Tohle byl jejich první společný případ. Skoro mu bylo trapně, jak je nadšený, že ji tu vidí.

Právě proto se přinutil odvrátit zrak. Zamilovaně dumat o svojí holce na hrozivém místě činu, to by mohl být první krok na cestě ke kariéře sériového vraha.

Anebo obyčejného zabijáka, napadlo ho, když si všiml, že se Collier rozhodl ignorovat pocit závratí a nepokrytě zíral na Sářin zadek, když se sklonila, aby pomohla technikovi.

Will znovu přenesl váhu z nohy na nohu. Plošina se zhoupala. Collier vydal zvuk, jako by se dusil a kňučel zároveň.

Amanda věnovala Willovi jeden ze svých vzácných úsměvů. „Můj první případ byl chlápek, co se zřítil z lešení. Ještě dávno před všemi těmi připitomělymi zákony a směrnici o bezpečnosti práce. Na koronera toho tenkrát moc nezbylo. Mozek jsme spláchli hadicí do kanálu.“

Collier se opřel, jednou rukou si otřel pot z čela, druhou stále křečovitě svíral zábradlí.

Výtah se sám zakýval, když Will zastavil plošinu pár centimetrů pod betonovou galerií. Dřevěné zábradlí tu bylo odtažené. U stěny za průlezem ležely do výše prsou vyrovnané centimetrové sádkartonové desky, asi jeden krát čtyři metry velké. Silná vrstva prachu na kbelících s pojivem naznačovala, že se tu válí od chvíle, kdy skončily stavební práce, tedy půl roku. Všude bylo graffiti – na podlaze, na stěnách, stavebním materiálu. Schodiště nahore hlídali další dva všudypřítomní jednorožci.

Místnosti, jež Will odhadoval na VIP salonky, oddělovaly těžké dřevěné dveře. Byly z ručně vyřezávaného mahagonu, nejspíš už výrobcem namořené do odstínu silného espressa, ale místní pouliční umělci dělali, co mohli, aby nad povrchovou úpravou zvítězili. Po celém ochozu se od jednoho schodiště k druhému povalovaly žluté očíslované značky. Technici v tyvekových kombinézách fotografovali a sbírali důkazní materiál. Některé VIP salonky byly postříkané luminolem, chemikálií, díky níž tělní tekutiny září při černém světle nepřirozeně modrou barvou.

Will ani nechtěl přemýšlet o tom, jaké tělní tekutiny se tady najdou.

Faith stála na opačné straně galerie a se zakloněnou hlavou pila vodu z láhve. Byla oblečená do tyvekové kombinézy. Zíp si nezapnula. Rukávy si uvázala kolem pasu. Zřejmě ji pokládali za jednoho z techniků, takže se dostala na místo činu, aniž by musela čekat na zvedák. Před sebou

měla hromádku uzavřených sáčků s důkazním materiálem, vedle úhledně navršené krabice s rukavicemi, dalšími sáčky a ochrannými oděvy. Místnost, v níž se vraždilo, byla vzdálená pár metrů, dřevěné dveře zůstaly otevřené. Blesk na aparátu fotografa z kriminálky, který dokumentoval místo činu, vesele blikal. Dovnitř je nepustí, dokud nevyfotí poslední centimetr.

Amanda vytáhla telefon a cestou k salonku si četla nové zprávy. „Je tu CNN. Budu muset informovat guvernéra a starostu. Wille, dohlédněte na všechno, než to vyřídím. Colliere, potřebuju zjistit, jestli měl Harding rodinu. Pokud si vzpomínám, měla by tam být tetička z otcovy strany.“

„Rozkaz.“ Collier se otřel ramenem o stěnu a váhavě ji následoval.

„Sundejte si tu přilbu. Vypadáte, jako byste patřil do skupiny *Village People*.“ Znovu se podívala na mobil. Očividně k ní doputovala další informace. „Harding byl čtyřikrát rozvedený. Dvě z jeho bývalých manželek jsou pořád u sboru. Najděte je a zjistěte, jestli si nevzpomenou na jméno nějakého pasáka nebo bookmakera.“

Collier odložil přilbu na zem, a když se narovnával, mírně klopýtl. „Myslíte, že s ním jeho bejvalky mluvily?“

„Tu otázku myslíte vážně?“ Její slova patrně splnila svůj účel, protože Collier jen rychle přikývl. Strčila telefon do kapsy. „Faith, stručně, prosím.“

„V krku měl zabodnutou dveřní kouli.“ Faith si ukázala z boku na vlastní krk. „Je stejná jako ostatní kliky tady nahore, takže se dá předpokládat, že vrah si ji nepřinesl. U auta se našla pistole G43. Je zaseknutá, ale vyšla z ní minimálně jedna střela. Charlie zrovna hledá sériové číslo v systému.“

„To je nový glock,“ poznamenal Collier. „Jak vypadá?“

„Lehoučkový, tenký. Rukojeť je hrubší, ale pro skryté nošení jak dělaná.“

Collier položil ještě pár otázek o zbrani, která se vyrábí výhradně pro příslušníky státních orgánů činných v trestním řízení. Will ho přerušil. Pistole jim případ nevyřeší.

Překročil označené krvavé otisky podrážek a sklonil se k zámku u dveří. Deska byla obdélníková, asi sedm krát patnáct centimetrů velká, přišroubovaná ke dveřím. Vyrobená ze železa, pomosazená s velmi složitým vzorem, v jehož středu se skvělo kurzívou vyvedené písmeno *R*. Rippyho logo. V domě toho chlapa bylo snad všude. Přimhouřenýma očima se podíval na cylindrickou vložku, dlouhý kovový válec, kterým se dveře zamykají a odemykají. Všiml si vrypů okolo čtvercového otvoru, do něhož měl být zasazený čep kulové kliky. Pak pohlédl na zem a spatřil dlouhý šroubovák, vedle něhož ležela další žlutá očíslovaná kartička.

Někdo byl zavřený uvnitř a někdo jiný si šroubovákem zajistil vstup.

Will ustoupil a prohlédl si místo vraždy. Fotograf právě překračoval tělo a dával pozor, aby neuklouzl v kaluži krve.

Bylo tam hodně krve.

Rozstříknutá po stropě, nacákaná na stěnách, lesknoucí se na skoro černých klikyháčích soupeřících graffiti. Podlaha byla zaplavená tak, jako by někdo otočil kohoutkem na Hardingově krkavici a nechal z ní všechnu krev vytéct. Světlo tančilo po tmavé, srážející se tekutině. Will cítil v ústech kovovou pachut', kyslík reagující se železem. Vzápětí ho udeřil slabý pach moči, díky němuž se mu muže zželelo víc než kvůli dveřní kouli, která mu jako Frankensteinovi trčela z masitého krku.

Při policejní práci nenacházel ve smrti příliš důstojnosti.

Tělo Dalea Hardinga spatřil uprostřed místnosti s klenu-tým stropem, která mohla být velká asi půldruhého čtvereč-ního metru. Ležel na zádech. Velký plešatý muž v laciném lesklém obleku, jehož sako určitě v pase nedopnul a který se

hodil spíš pro generaci jeho otce. Košili měl na boku vyhrnutou. Červeno-modrá pruhovaná kravata byla rozhozená jako nohy prostitutky. Pásek u kalhot měl přehnutý. Hodinky značky Tag Heuer z nerezové oceli se mu na zápěstí proměnily na škrtidlo, protože jeho tělo se už začalo nadouvat štávami rozkladu. Zlatý prsten s diamantem se mu zařezával do růžového prstu. Černé ponožky obepínaly voskovité žluté kotníky. Měl otevřená ústa. Zavřené oči. Očividně trpěl jakýmsi ekzémem. Suchá pokožka kolem úst a nosu vypadala jako poprášená cukrem.

Na přední části těla měl kupodivu jen jednu krvavou šmouhu, jako by si před ním malíř otřepal štětec. Pár kapek na tváři, ale nic víc, především ne na místě, kde by to člověk čekal – kolem zapnutého límečku košile.

„Tohle se našlo na schodech.“

Will se obrátil.

Faith otáčela v prstech sáčkem na důkazní materiál, aby viděla na štítky popisující obsah. „Make-up značky Bare Minerals a Mac. Světle hnědé oční stíny. Kávově hnědá řasenka. Čokoládová tužka na oči. Podkladová báze a pudr ve středně světlém odstínu.“

„Takže nejspíš běloška,“ poznamenala Amanda.

„Je tu ještě kalíšek balzámu na rty. La Mer.“

„Bohatá běloška,“ doplnila Amanda. Will značku znal, ale jen proto, že ji používala Sára. Náhodou zahlédl částku na účtence a málem ho trefil šlak. Gram tohohle balzámu stál víc než kilo heroinu.

Amanda pokračovala: „Takže můžeme předpokládat, že tady s Hardingem byla žena.“

„A už není,“ podotkla Faith. „Klika v krku, jo, to by ženská asi zvládla.“

Amanda se zeptala: „Kde je kabelka?“

„V místnosti. Je roztržená, jako by se o něco zachytila.“

„A vypadly jenom šminky?“

Faith sebrala další sáček a vyjmenovala jeho obsah. „Jeden klíč od auta bez kroužku, chevrolet, neznámý model. Kartáč s chomáčem dlouhých hnědých vlasů, co nejdřív ho odvezeme do laboroky. Krabička pepermintových pastilek. Různé mince pokryté vlákny z kabelky. Balíček papírových kapesníků Puff. Plastová krabička na kontaktní čočky. Pomáda na rty, opět té lidové značky La Mer.“

„Peněženka?“

Faith zavrtěla hlavou. „Fotograf říká, že v kabelce žádnou neviděl. Až skončí, ještě jednou ji prohledáme.“

„Takže máme mrtvého policajta a pohřešovanou ženu.“ Amanda porozuměla výrazu ve Willově tváři. „Z domu neodešla. Před hodinou jsem s ní mluvila a ještě jsem to ověřovala u zástupce šerifa, který parkuje před vchodem.“

Keisha Miscavageová, která žalovala Marcuse Rippyho. Její jméno se v tisku neobjevilo, ale v době internetu si nikdo anonymitu nezachová. Keisha se musela začít před třemi měsíci skrývat a dodnes měla vzhledem k uvěřitelně znějícím výhrůžkám smrti ze strany některých Rippyho fanoušků nepřetržitou policejní ochranu.

„A co ty tagy?“ ozval se Collier. „Patří gangům. Tady nahoře jsem napočítal dva, dole minimálně čtyři. Měli bychom pozvat kluky z organizovaného zločinu a pár těch sráčů sebrat.“

„Neměli bychom sebrat i ty jednorožce?“ zeptala se Faith.

Amanda zavrtěla hlavou. „Jde o tu ženskou. Předpokládejme, že byla v téhle místnosti. Dál předpokládejme, že měla něco společného s likvidací oběti, tedy můžeme-li Hardinga nazývat obětí.“ Sklopila zrak k obsahu kabelky. „Poměrně zámožná běloška se setká se zkorumpovaným policajtem v nebezpečné části města uprostřed noci. Proč? Co tady dělala?“

Collier zareagoval: „Lepší zaplatit, než se ženit. Třeba byla z eskortu, on nechtěl cálovat, nebo neměl prachy a ona dostala vztek.“

„Dost divný místo na rychlej orál,“ odpálkovala ho Faith.

„Ta celta je malá,“ prohlásil Will, protože mu bylo jasné, že Amanda netráví víkendy prohlížením celt v místním obchodě. „Standardní rozměry jsou metr a půl na dva nebo metr osmdesát na tři a půl. Ta venku měřila metr na metr sedmdesát. Harding má v pase minimálně sto centáků, na výšku tak metr osmdesát.“

Amanda na něho zírala. „Přeložte mi to.“

„Jestli si vrah přinesl celtu na místo činu, aby se s její pomocí zbavil těla, tak si ji koupil pro mnohem menší postavu.“

„Pro ženu,“ doplnila Faith. „Skvělý.“

Amanda příkyvovala. „Harding se tu s ní sešel, aby ji zabil, jenomže ona měla nakonec navrch.“

„Je zraněná.“ Po schodech se k nim blížila Sára. Brýle měla zaháknuté za výstřihem trička. Předloktím si otřela pot z čela. „Na levém schodišti jsou krvavé otisky bosých nohou. Pravděpodobné ženské, velikost třicet osm nebo třicet devět, dost zřetelné, takže nejspíš běžela.“ Ukázala na schody. „Na druhém schodě odzdola je velká šmouha, patrně tam upadla a uhodila se do temene hlavy. V té skvrně jsme našli hnědý vlas, podobá se těm z kartáče.“ Ukázala na druhé schodiště. „Vpravo jsou další otisky nohou. Osoba, která je tam zanechala, kráčela směrem k postrannímu nouzovému východu, na kovových schodech pak stopa mizí. Podle stříkanců se dá usoudit, že krvácela.“

„Vyběhla nahoru a sešla dolů?“ hádala Amanda.

„Je to možné.“ Sára pokrčila rameny. „V téhle budově byly stovky lidí. Někdo tam mohl nechat otisky nohou minulý týden, a krev tam včera v noci kapala z někoho jiného. Budeme muset sekvenovat DNA u každého vzorku, než definitivně určíme, co komu patří.“

Amanda se zamračila. Testy DNA zaberou týdny. Ona dávala přednost instantnější vědě.

„Hotovo.“ Fotograf si začal svlékat tyvekovou kombinézu. Oblečení měl propocené. Vlasy připláclé k hlavě. Amandě řekl: „Je to vaše. Zpracuju fotky a nahraju je, hned jak se vrátím do práce.“

Přikývla. „Děkuju.“

Sára vytáhla ze zadní kapsy nový pár rukavic. „Tady ty otisky bot,“ ukázala na zem, která vypadala, jako by ji sem někdo přenesl ze studia Arthura Murrayho, „pocházejí od strážníků, kteří sem přijeli jako první. Jsou dvoje. Jedny vedou do místnosti, patrně se chtěli podívat na obličej. Jsou skoro stejné. Značka Eagle, model Haix Black. Policejní obuv.“

Collier se naježil. „Tvrdili, že do místnosti nevstoupili.“

„Tak se jich na to ještě jednou zeptejte.“ Sára dál mluvila a natahovala si na boty čisté návleky. „Je tu hodně krve. Poznali oběť. Kolega od policie. To je hodně...“

„Tak moment, Zrzko.“ Collier zvedl paži jako dopravák na křižovatce. „Nemyslíte, že byste měla počkat na soudního lékaře, než vlezete dovnitř?“

Sára mu věnovala pohled, který kdysi předznamenal dvě nejpříšernější hodiny ve Willově životě. „Já jsem soudní lékařka a uvítala bych, kdybyste mě oslovoval Sáro nebo doktorko Lintonová.“

Faith vyprskla a její smích se nesl ozvěnou po celé budově.

Sára se opřela rukou o zeď a vstoupila do místnosti. Kravá hladina se zvlnila. Zvedla kabelku v rohu. Ucho bylo přetržené. Na boku zela velká trhлина. Kabelka byla z černé kůže s těžkými mosaznými zipy a sponami, u přezky visel maličký zámeček. Takováhle věcička je buď příšerně drahá, anebo naopak velice levná.

„Nevidím peněženku.“ Sára zvedla zlatou tubu rtěnky. „Sisley, růžový kašmír. Tu samou mám doma.“ Nakrčila

obočí. „Zlato je na straně ošoupané, přesně jako u té moje. Určitě je to výrobní vada.“ Sára upustila rtěnku zpět do kabelky. Potěžkala ji v ruce. „Nepřipadá mi jako Dolce Gabanna.“

„Ne.“ Amanda nakoukla dovnitř. „Je to padělek. Koukněte na šteповání.“

„Ampersand je vyvedený špatným písmem.“ Faith rozprostřela na zem igelit, aby mohli provést podrobnější prohlídku. „Kdo si koupí falešnou D&G, když si může dovolit Sisley a La Mer?“

„Kabelka za dva a půl tisíce proti rtěnce za padesát?“

Faith pokračovala: „Rtěnka se dá ukrást, kabelka ne.“

„Může to být tester. Třeba ji poškrábala, když strhávala nálepku.“

Will se pokusil vrhnout na Colliera spiklenecký pohled typu „my, chlapi, netušíme, o čem to mluví“, jenomže detektivův výraz jasně sděloval: „Chci tě střílet přímo do ksichtu.“

Sára se vrátila dovnitř. Tohle byla její první příležitost opravdu ohledat místo činu. Will si téhle její touhy všiml už dřív, ale zatím jí to její funkce oficiálně neumožňovala. Dávala si na čas, tiše prohlížela místnost, studovala krvavé šmouhy, kapky na stropě. Graffiti jí to neulehčovalo. Stěny byly v některých místech černé, jak se na nich překrývaly nasprejovaná loga a tagy. Přistupovala ke každému obrázku a s brýlemi na nose se pokoušela odlišit krev od barvy. Dvakrát obešla místnost kolem dokola a teprve potom se věnovala tělu.

Nemohla si kleknout do krvavé kaluže, a tak si u Hardingova objemného pasu dřepala na bobek. Prohledala mu přední kapsy kalhot, podala Faith rozteklou čokoládovou tyčinku Tři mušketyři, otevřený sáček bonbonů Skittles, balíček bankovek omotaný zelenou gumičkou a pár drobných. Potom zkontrolovala sako. V náprsní kapse byl složený list papíru. Sára ho rozložila. „Dostihy. Internetové sázky.“

„Psi?“ hádala Amanda.

„Koně.“ Sára podala papír Faith, ta ho položila k ostatním věcem na igelit.

„Ani jeden mobil,“ poznamenala Faith. „U Hardinga. V kabelce. Ani v baráku.“

Sára dlaněmi přejela přes celé tělo, aby zjistila, zda v obléčení nic nezůstalo. Odtáhla Hardingovi víčka. Oběma rukama mu otevřela ústa a podívala se dovnitř. Rozepnula knoflíky na košili a kalhotách. Studovala nafouklé břicho. Povytáhla manžety rukávů a prohlédla předloktí. Nadzvedla nohavice a stáhla ponožky.

Nakonec prohlásila: „Livor mortis naznačuje, že s tělem se nehýbalo, takže zemřel tady, v této pozici – na zádech. Budu muset změřit teplotu těla i okolí, ale podle rigoru je jasné, že je mrtvý víc než čtyři a méně než osm hodin.“

„Takže tu mluvíme o časovém rozpětí od neděle večer do pondělí ráno,“ poznamenala Faith. „Hasiči odhadují, že auto začalo hořet před čtyřmi nebo pěti hodinami, což by znamenalo dnes ráno ve tři. Na 911 se volalo v pět.“

„Pardon, můžu se na něco zeptat?“ Collier si očividně stále lízal rány, ale stejně okatě chtěl dokázat, jak je užitečný. „Kolem úst a nosu má plíseň. Ta přece nevznikne během pěti hodin.“

„To ne, jenomže tohle není plíseň. Pomůžete mi převalit tělo na bok?“ požádala Sára. „Nechci, aby spadl na obličej.“

Collier vytáhl z krabice návleky. Zešikma se na Sáru podíval, když si je natahoval přes ty staré, které si vzal při vstupu do budovy. „Mimochodem, já jsem Holden. Jako v tý knížce. Mí rodiče doufali, že ze mě bude samotářskej rebel.“

Sára se při jeho hloupém vtipu usmála a Will měl chuť spáchat sebevraždu.

Collier se dál culil, vzal si rukavice, které mu Sára podala, a dramaticky vytahoval dětskýma rukama gumové prsty. „Jak to chcete udělat?“

„Na tři.“ Sára odpočítávala. Collier zaúpěl, když zvedl Hardingovi ramena a pokoušel se ho převalit na bok. Tělo bylo ztuhlé a nakloněné. Překlopilo by se tváří do kaluže krve, takže Collier mu musel lokty podepřít kolena.

Sára stáhla Hardingovi sako i košili, aby viděla na záda. Willovi došlo, že pátrá po stopách pobodání. Přitiskla prsty v rukavici k pokožce, hledala otevřené rány, ale žádné nenašla. V tmavé krvi na podlaze Harding vypadal, jako by ho ponořili do vany s motorovým olejem.

Zeptala se Colliera: „Zvládnete to ještě chvíli?“

„Jistě.“ Slovo mu uvízlo v hrdle. Will viděl, jak mu vystupují žíly na krku. Harding vážil určitě sto deset kilo, možná víc. Collierovi se trásly paže, jak se vši silou snažil udržet ho na boku.

Sára si navlékla čisté rukavice. Sáhla Hardingovi do zadní kapsy a vytáhla tlustou nylonovou peněženku. Otevřela ji, suchý zip zapraskal. Vyjmenovávala, co našla. „Útržky z lístků, účtenky z rychlého občerstvení, sázenky, dvě různé fotografie nahé blondýny s adresou BackDoorMan.com. Nějaké vizitky.“ Pohlédla na Colliera. „Můžete ho položit, ale opatrně.“

Collier s úpěním vrátil tělo na záda.

„Tohle se vám bude líbit.“ Sára podala vizitky Faith. Will poznal barevné logo. Viděl ho bezpočtukrát na dokumentech, které mu předkládalo vedení sportovního týmu Marcuse Rippyho.

„Do prdele,“ mumlala Faith. „Kip Kilpatrick. To je manažer Rippyho, ne? Viděla jsem ho v televizi.“

Will pohlédl na Amandu. Měla zavřené oči, jako by si přála, aby dokázala tohle jméno vymazat z paměti. Will to cítil stejně. Kip Kilpatrick byl Marcusovým manažerem, hlavním advokátem, nejlepším přítelem a vždycky všechno zařídil. Neexistoval důkaz, ale Will si byl jistý, že Kilpatrick

využil své gaunery, aby podplatili dva svědky ze silvestrovského večírku a třetího zastrašili tak, že raději mlčel.

Sára řekla: „Nerada to dělám ještě horší, ale klika minula Hardingovu krční žílu i krkavici. I jícen. Vlastně všechna důležitá místa. V ústech ani v nose není krev. Rána skoro nekrvácela, jen malý pramínek, který zaschl ze strany na krku. Jiná vážná poranění nemá. Tahle krev, tedy myslím to množství, není jeho.“

„Cože?“ Amanda zněla spíš zoufale než šokovaně. „Víte to jistě?“

„Naprosto. Na zádech se krev do oblečení vsákla z podlahy, šmouha na košili pochází od někoho jiného. Hlavní tepny má netknuté. Nejsou tu žádné velké rány na hlavě, trupu, pažích ani nohou. Krev, kterou tu vidíte, nepochází z Dalea Hardinga.“

Willa to překvapilo, a vzápětí se zastyděl, že ho to překvapilo. Sára ohledala místo činu lépe než on.

„Takže čím je to krev?“ zeptala se Faith. „Paní LaMerové?“

„Je to pravděpodobné.“ Sára se opatrně zvedala, aby neztratila rovnováhu.

Amanda se pokoušela dát té informaci nějaký smysl. „Nezvěstná žena se uhodí na schodech do hlavy, nechá po sobě krvavé otisky nohou, protože běží přes celou galerii. A dál?“

„V téhle místnosti se mezi nimi strhla divoká rvačka. Na stropě jsou stříkance, takže došlo k poranění tepny, a jak jsem říkala, Hardingova nebyla.“ Sára se odebrala do protějšího rohu. „Budeme potřebovat další světelný zdroj, graffiti je moc tmavé, ale vidíte tu šmouhu na zdi? Udělala ji něčí zakrvácená ruka. Je poměrně malá a krátká, spíš ženská.“

Will si krvavé patlanice všiml už předtím, ale teprve nyní viděl, že na konci jsou zřetelně viditelné otisky prstů. Připomněly mu modřiny na Keishině krku.

Amanda se obrátila na Sáru: „Včera v noci se nikde nestřílelo. Tady máme bodné rány, je to tak?“

Sára pokrčila rameny: „Možná.“

„Možná?“ zopakovala Amanda. „Senzace. Řeknu nemocnicím, aby hlásily *možná* nevysvětlené případy pobodání a závažná poranění hlavy.“

„Obstarám to.“ Collier už jezdil prstem po displeji telefonu. „Mám kámoše, co dělá v Gradyho nemocnici. Může mi to rychle ověřit na příjmu.“

„Budeme potřebovat ještě Atlantskou a Piedmontskou.“

Collier přikývl a psal dál.

„Sáro, můžeš mi to znovu vysvětlit?“ ozvala se Faith. „Harding je mrtvý, ale kulová klika ho nezabila. Co se tedy stalo?“

„Měl smůlu. Je příšerně obézní. Tělo se mu neobvykle nafouklo. V očích jsou známky zánětu spojivek. Tipla bych si, že měl zvětšené srdce a vysoký tlak. Na břicho a stehnech jsou vpichy, což naznačuje, že trpěl cukrovkou a musel si píchat inzulín. Stravoval se v rychlém občerstvení a cpal se bonbony. Nestaral se o své zdraví.“

Collier se tvářil skepticky. „Takže Harding během smrtelné bitky upadl do diabetického kómatu?“

„Je to ještě složitější.“ Sára si sáhla na ústa. „Jeho obličej. Vy jste to považoval za plíseň, ale ta se obvykle objevuje v koloniích či trsech. Vzpomeňte si, jak vypadá plesnivý chleba. Já jsem to nejprve odhadovala na seboreickou dermatitidu, ale teď jsem si téměř jistá, že se jedná o urémii.“

„Měl jsem pocit, že tu cítím moč,“ poznamenal Will.

„Správně.“ Sára podala Collierovi krabici, aby mohl odhodit rukavice a návleky. „Močovina patří k toxinům, které filtrují ledviny. Pokud ledviny z nějakého důvodu nefungují – cukrovka a vysoký tlak jsou velmi dobré důvody –, tělo se pokouší zbavit močoviny potem. Pot se odpaří, močovina se vysráží a vzniká bílý povlak.“

Collier přikyvoval, jako by rozuměl. „Jak dlouho to trvá?“

„Moc dlouho ne. Harding se nacházel v konečné fázi chronického onemocnění ledvin. Určitě ho někdy léčili. Na paži jsou stopy po kanyle. Ten bílý povlak je poměrně vzácný a nám sděluje, že Harding z nějakého důvodu přestal před týdnem až deseti dny chodit na dialýzu.“

„Ježíšikriste,“ vzdychla si Faith. „Tak je to vražda, nebo ne?“

Ozvala se Amanda: „Zdá se, že se pokoušeli jeden druhého zabít a oběma se to nejspíš podařilo.“ Pak řekla Sára: „Soustředíme se na neznámou ženu. Říkala jste, že v téhle místnosti došlo k násilnému souboji, který Harding očividně prohrál, ale předtím ještě stihl své protivnici vážně ublížit, o čemž svědčí ta krev. Když vezmeme v úvahu její poranění, mohla odsud odejít a odjet autem?“ Pak dodala: „A žádné *možná* ani *nejspíš*. Tady nejste před soudem, doktorko Lintonová.“

Sára dál kličkovala. „Začněme s krví na schodech. Pakliže pochází z hlavy neznámé ženy, znamená to, že rána byla dost tvrdá. Patrně došlo k fraktuře lebky. Minimálně k otřesu mozku.“ Sára se ohlédla do místnosti. „Hlavní nebezpečí ovšem je to obrovské množství krve. Odhadla bych to na víc než dva litry, což představuje třiceti až pětatřicetiprocentní ztrátu. V takovém případě se jedná o krvácení třetího stupně. Nestačí krvácení zastavit, potřebuje tekutiny a pravděpodobně i transfuzi.“

„Mohla použít celtu,“ ozval se Will. „Aby zastavila krvácení. Celta chybí. Na parkovišti se našla rolička lepenky.“

„Možné to je,“ souhlasila Sára. „Ale mluvmе spíš o povaze zranění. Pokud by krvácela z hrudi nebo krku, byla by už mrtvá. Nejedná se ani o poranění břicha, protože krev by zůstala uvnitř. Zbývají končetiny. Velká řezná rána v třísele by takhle krvácel mohla. Asi by byla schopná chodit, ale s obtížemi. Totéž platí pro malleolus medialis, vnitřní stranu

kotníku. I tak by se dokázala doplazit nebo po čtyřech do-
lézt ven. A ještě...“ Sára zvedla paže a otočila dlaně, jako by
si chtěla chránit obličej. „Pokud měla pořezanou radiální či
ulnární tepnu a svésila paži, krev stříkala kolem jako ze za-
hradní hadice. Přesně tak to totiž funguje.“ Pohlédla znovu
na Hardinga. „Ale v takovém případě bych čekala, že i on
bude víc zkrvavený.“

„Děkuji, paní doktorko, předvedla jste nám pěknou lita-
nii nejrůznějších možností,“ řekla Amanda. „Za jak dlouho
musíme tu ženu najít?“

Sára její jedovatou poznámku nekomentovala. „Všechna ta
zranění vyžadují ošetření i v případě, že se jí podařilo zasta-
vit krvácení. Vzhledem k tomu, že k úmrtí došlo před čtyř-
mi až pěti hodinami, a s ohledem na objem krvácení bych
řekla, že bez lékařského zásahu jí zbývají dvě až tři hodiny,
než jí začnou selhávat orgány.“

„Vy si dál pracujte s mrtvolou a my najdeme tu živou.“
Amanda se otočila k Willovi a Faith. „Hodiny nám tikají.
Úkol číslo jedna je lokalizovat ženu, sehnat jí lékařskou po-
moc a pak zjistit, co tady sakra dělala.“

„A co BackDoorMan.com?“ zeptal se Collier. „Vrhá to
podezření na Rippyho?“

„To je spíš Hardingova parketa,“ opáčil Will. „Rippy si
potrpí na jiné typy.“

Faith navázala: „Tmavé vlasy, proříznutá pusa, dokona-
lé tělo.“

Collier opáčil: „Jeho manželka je blondýna.“

Faith obrátila oči v sloup. „Já jsem blondýna. Ona je
odbarvená.“

„O barvě vlasů můžete debatovat, až tu ženu najdeme,“ vy-
štěkla Amanda na Colliera. „Seberte svýho parťáka a projděte
hlášení o pohřešovaných osobách za posledních osmačtyřicet
hodin. Mladé ženy, Rippyho typ.“ Collier přisvědčil, ale ona

ještě neskončila. „Potřebuju minimálně deset uniformovaných policistů, aby prolezli obě skladiště i kancelářskou budovu. Kvůli tomu baráku ale nejdřív zavolejte statika, vypadá dost podezřele. Chci, aby to doopravdy prošli, ne jenom zběžně okoukli. Každé patro, každý kout a každou skulinu. Naše oběť – či vražedkyně – tam někde možná krvácí, nebo se nám schovává přímo pod nosem. A to si zítra vážně nechci přecíst v novinových titulcích.“

Otočila se k Faith. „Zajeď k Hardingovi domů. Než se tam dostaneš, seženu povolení k prohlídce. Harding pracoval jakou soukromý detektiv. Klidně mohl vyšetřovat nějakou ženu, dost možná ho zaúkoloval Rippy. Mohla by to být další oběť, třeba ho vydírala, klidně obojí. Harding určitě bude mít spis, fotky, poznámky, a když budeme mít štěstí, tak i adresu té holky.“

Ukázala na Willa: „Vy jeďte s ní. Harding určitě nežil v přepychu. V okolí budou bezpochyby prodejny alkoholu, striptýzové podniky, obchody, kde berou šeky. Nejspíš tam prodávají i telefony s předplacenou kartou. Projděte seznamy mobilních operátorů a všechna podezřelá čísla a zjistěte, zda se dá k Hardingovi nějaké přiřadit. Pak je porovnejte s čísly Kipa Kilpatricka a Marcuse Rippyho.“

Následovalo sborové: „Rozkaz.“

Will zaslechl škrábání kovu o beton. Plošina vyvezla Charlieho Reeda do patra. Blížil se k nim se zasmušilým výrazem ve tváři.

„Ven s tím, Charlie,“ vyzvala ho Amanda. „Čas je proti nám.“

Charlie si pohrával s mobilním telefonem. „Dostal jsem informace o tom Glocku 43.“

„Jaké?“

Charlie nespouštěl z Amandy oči. „Možná bychom měli...“

„Řekla jsem, ven s tím.“

Zhluboka se nadechl. „Je registrovaný na jméno Angie Polaskiová.“

Willovi se sevřela hrud'. Na jazyku cítil kyselou pachut'.
Tmavé vlasy. Proříznutá pusa. Dokonalé tělo.

Začala ho pálit polovina obličeje. Všichni na něho zírali. Čekali, jak zareaguje. Do oka mu skanula kapka potu. Pohlédl na strop, protože si nevěřil a bál se podívat jinam.

Ticho nakonec prolomil Collier. „Uniká mi něco?“ zeptal se. Když mu nikdo neodpovídal, pokračoval: „Kdo je Angie Polaskiová?“

Sára si musela pořádně odkašlat, než promluvila: „Angie Polaskiová je Willova manželka.“

2. KAPITOLA

Sára sledovala Willa, jak se opírá rukou o stěnu, aby neztratil rovnováhu. Měla bych něco udělat, napadlo ji. Utěšit ho, říct mu, že všechno bude v pořádku. Přesto se nehýbala a bojovala s obvyklým přívalem vzteku, který doprovázel jakoukoli zmínku o jeho příšerné, nevypočitatelné ženě.

Angie Polaskiová se jako neodbytný komár míhala Willovým životem od jeho jedenácti let. Vyrostli spolu v atlantském dětském domově, oba zakusili zneužívání, zanedbávání, opuštění i týrání. Ne vždy jen ze strany systému. Ale žádná bolest, která Willa postihla během dospívání, se nemohla měřit s muky, jimž ho vystavovala Angie. A vystavuje dodnes, protože skutečnost, že se všichni shromáždili v této budově, kde se sráží kaluž krve kolem její poslední oběti, dávala svým velmi krutým způsobem smysl.

Dale Harding představoval jen vedlejší ztrátu. Hlavním Angiiným cílem, tím, do kterého se znovu a znovu trefovala, byl odjakživa Will.

Znamená to, že je konečně po všem?

„To nemůže být...“ Will se zarazil. Očima přešel místnost, v níž se vraždilo. „Ona přece...“

Sára se pokusila ovládnout zlost. Jen další Angiin odporový pokus, jak získat pozornost. Bylo jí jasné, že Will si to také pospojoval: divoký souboj, život ohrožující zranění, obrovské jezero krve.

Zraněná. Nebezpečná. Zoufalá.

Angie.

„Ona...“ Will se opět zarazil. „Možná...“ Opřel se o stěnu. Přerývaně dýchal. „Proboha. Ježíšikriste.“ Rukou si zakryl ústa. „Ona přece...“ Hlas se mu zlomil. „Je to ona.“

„To nevíme.“ Sára se snažila o přesvědčivý tón. Připomínala si, že tady nejde o Angie. Jde o Willa. Při pohledu na jeho obrovskou bolest měla pocit, že jí někdo otáčí v prsou zabodnutým nožem. „Pistoli jí mohli ukrást nebo...“

„Je to ona.“ Otočil se k nim zády a poodešel o kus dál, Sára si však stihla všimnout jeho úzkostného výrazu. Přemohla ji vlastní zbytečnost. Angie se oba chtěli zoufale zbavit, ale ne takhle. Alespoň Sára by to nikdy neřekla nahlas. Musela ovšem připustit, že vždycky věděla, že Angie se jen tak nevzdá. I ve smrti – či v blízkosti smrti – najde způsob, jak stáhnout Willa s sebou.

„Charlie, jaká adresa je uvedená v registru zbraní?“ zeptala se Amanda.

„Stejná, jakou má v řidičáku.“ Charlie pohlédl na displej telefonu. „Dům číslo devadesát devět...“

„Baker Street,“ dokončil Will, ale neotočil se. „To je její stará adresa. Je tam nějaké telefonní číslo?“

Charlie ho přečetl a Will potřásl hlavou. „Odpojené.“

Amanda se zeptala Willa: „Víte, kde je?“

Zavrtěl hlavou.

„Kdy jste ji viděl naposledy?“

Will na okamžik zaváhal a pak odpověděl: „V sobotu.“

Sára měla pocit, že nůž v hrudi se znovu prudce otočil. „V sobotu?“

Spali u Willa doma. Milovali se. Dvakrát. Pak Will řekl Sáře, že si půjde zaběhat, a tajně se setkal s manželkou.

Sára skoro nedokázala zformulovat slova. „Tys ji viděl před dvěma dny?“

Will mlčel.

Amanda rychle, znepokojeně vzdychla. „Znáte její telefonní číslo? Adresu, kde pracuje? Aspoň nějaký kontakt?“

Na každou otázku reagoval kroucením hlavy.

Sára zírala na jeho záda, široká ramena, která tak často objímala. Krk, který líbala. Husté, špinavě plavé vlasy, do nichž zajížděla prsty. Do očí se jí nahrnuly slzy. Vídal se s Angie celou dobu? Během dlouhých nočních služeb? Při časných ranních schůzkách? Během dvou hodin, kdy si chodil zaběhat nebo zahrát basket?

„Dobře.“ Amanda zatleskala, aby upoutala pozornost. Budovou se nesl její zvučný hlas. „Výjezdovka si dá čtvrt hodiny pauzu. Napijte se. Sedněte si někam, kde je klimatizace.“

Ozvalo se úlevné zamručení a technici v bílých kombinézách vykročili k východům. Vzniklou situaci začnou patrně rozebírat ve chvíli, kdy překročí práh.

Sára si otřela oči, aby se jí slzy nekoulely po tvářích. Je v práci. Musí se soustředit na to, co má před sebou a nad čím má kontrolu. „V mobilní laboratoři můžeme určit krevní skupinu,“ navrhla Amandě. „Výsledky jsou prakticky hned.“ Marně se pokoušela spolknout knedlík, který se jí vytvořil v krku. „Není to sice DNA, ale pomocí skupin A, B nebo 0 můžeme Angie vyloučit. Případně potvrdit, podle toho, jakou má skupinu.“ Musela se odmlčet a znovu polknout. Nedokázala odhadnout, zda její slova dávají smysl. „Třeba se podaří sestavit pravděpodobný scénář. Shoduje se krevní skupina ze schodů s krevní skupinou z otisků nohou, co vedou k místnosti? Odpovídají tyhle vzorky krevní skupině v místnosti? Mají stejnou skupinu i stříkance z tepenného krvácení? Šmouha rozmazaná rukou?“ Sára stiskla rty. Kolikrát ještě použije výraz „krevní skupina“? Mohli by si zahrát takovou hru... „Potřebuju Angiinuu krevní skupinu. Samozřejmě to budeme muset podpořit ještě DNA. Ale krevní skupina nám prozradí aspoň něco.“

Amanda krátce přikývla. „Udělejte to. Angie pracovala deset let u policie. Skupinu zjistím v jejím spisu.“ Měla nevykykle nervózní hlas. „Faith, ty popadni telefon. Potřebujeme současnou adresu, telefonní číslo, zaměstnavatele, cokoli zjistíš. Colliere, pro vás a Nga se rozkazy nemění. Chci, abyste se svými lidmi prohledali sklady...“

„Já to udělám.“ Will vykročil k výtahu, ale Amanda ho chytila za paži, aby ho zastavila.

„Zůstaňte tady.“ Pokusil se jí vykroutit, ale ona pevně zatínila prsty do rukávu jeho košile. „Je to rozkaz.“

„Co když je...“

„Ano, to je klidně možné, ale vy zůstanete tady a odpovíte na moje otázky. Rozuměl jste?“

Collier zakašlal do dlaně, jako kdyby měl před sebou učitelku, která plísni žáčka. Faith ho bouchla do paže, aby zmlkl.

Amanda pokračovala: „Charlie, odvezte Colliera a Faith dolů, pak se vraťte pro mě.“

Faith stiskla ruku Sáře, která ji mýjela. Držely se pravidla, že o Willovi se vždycky bavily jen obecně. Sára nikdy necítila potřebu toto pravidlo porušit tolik jako teď.

„Amando.“ Will ani nečekal, až obecenstvo odejde. „Nemůžu jenom...“

Amanda si přiložila prst ke rtům, aby ho umlčela. Alespoň někdo prožívá Sářino ponížení. Zase.

V sobotu.

Před dvěma dny.

Sára neměla tušení, že před ní Will něco tají. Čeho dalšího si nevšimla? Pokusila se v duchu přehrát několik uplynulých týdnů. Will se nechoval divně. Naopak, byl pozornější, dokonce romantický, což mohl být ten nejvýraznější signál.

„Amando,“ zkusil to znovu Will a tentokrát ztišil hlas, jak se pokoušel o rozumný tón. „Slyšela jste, co říkala Sára. Angie možná hrozí, že vykrvácí. Nejspíš jí zbývá jen pár hodin,

než...“ Ztichl. Všichni věděli, co se stane, nedostane-li se Angie pomoci. „Musím ji hledat. Jsem jediný, kdo zná místa, kde by se mohla ukrýt.“

Amanda obdařila Willa ocelovým pohledem. „Přísahám na svůj vlastní život, Wilbure, jestli uděláte krok dolů z téhle galerie, nasadím vám pouta dřív, než vyjdete na sluneční světlo.“

V očích mu plála nenávist. „Tohle vám nikdy neodpustím.“

Amanda ostentativně vyndala telefon. „Připište si to na seznam.“

Will se k ní otočil zády. Pohledem zavadil o Sáru. Nepromluvil na ni, ani nedal najevo, že si uvědomuje, o co tady běží, jen došel zpátky ke schodům. Sára čekala, že se přese všechno vydá dolů, ale on se obrátil a jako lev v kleci pokračoval v chůzi po galerii. Zuby měl tak pevně stisknuté, že Sára viděla, jak se mu zatíná čelist. Ruce sevřel v pěst. U opačných schodů se zastavil, zakroutil hlavou a cosi si polohlasně zamumlal.

Sára mu odečítala ze rtů. Nebyla to omluva. Ani vysvětlení.

Angie.

Ale on přece Angie nemiluje. Alespoň ne jako manžel. Ne podle toho, co Sáře říkal. Skoro celý rok už svou ženu hledá, aby mohl požádat o rozvod. Jejich manželství stejně nestálo za nic, vzali se vlastně natruc. Will Sáře přísahal, že dělá vše, co je v jeho silách, aby to ukončil. Nikdy jí nepřišlo divné, že zvláštní agent Georgijského úřadu pro vyšetřování nedokáže najít ženu, kterou, jak nyní vyšlo najevo, viděl před dvěma dny.

Setkali se v restauraci? V hotelu? Sára cítila, že se jí opět derou slzy do očí. Byl s Angie celou tu dobu? Se mnou si jen tak pohrával... ptala se v duchu.

„Fajn.“ Amanda počkala, až plošina v přízemí zastaví. „V sobotu. Kde jste Angie viděl?“

Will se pomalu otočil. Zkřížil paže. Díval se kamsi nad Amandinu hlavu. „Před naším domem. Parkovala na ulici.“ Odmlčel se a Sára doufala, že vzpomíná, co pro něho udělala, než odešel, protože to už se nikdy nestane. „Chtěl jsem si jít zaběhat a zahlédl její auto. Má Chevrolet Monte Carlo SS, ročník osmdesát osm, černé s...“

„Červenými pruhy. Už jsem na něj vydala zatykač v pěti státech.“ Pak Amanda položila otázku, která Sáru pálila v hlavě. „Co dělala u vašeho domu?“

Will zakroutil hlavou. „Já nevím. Všimla si mě, nastoupila do auta a...“

„Nemluvila s vámi?“

„Ne.“

„Takže nešla dovnitř.“

„Ne.“ Zarazil se. „Tedy aspoň o tom nevím. Ale občas si sama odemkla a...“

Sára upírala zrak na sáčky s důkazním materiálem, které Faith nechala na podlaze.

Rtěnka.

Sisley, růžový kašmír, na straně odřená. Nešlo o výrobní vadu. Tohle je Sářina rtěnka. Před měsícem ji u Willa zapomněla. V koupelně. Na umývadle. Chystali se na večeři, a potom ji už jen marně hledala.

V Angiině kabelce. V jejích rukou. V jejích prstech. Na jejích rtech.

Sáře se zvedl žaludek.

Amanda se dál vyptávala Willa: „Víte, proč parkovala před domem?“

Zavrtěl hlavou. „Ne.“

Sára jen obtížně nacházela ztracený hlas. „Nechala vzkaz na mém autě?“

„Ne,“ odpověděl Will, ale může mu Sára věřit? Po běhání šli na snídani. Celý den strávili na pohovce, objednali si

pizzu a jen tak se poflakovali, takže měl milion příležitostí jí říct, že žena, kterou už rok hledá, ráno parkovala před domem. Sára by se nezlobila. Asi by se trošku naštvála, ale ne na Willa. Nikdy mu nedávala za vinu Angiiny výstřelky. A on to věděl, protože Angie jim už nesčetněkrát způsobila problémy.

To znamená, že Will zamlčel návštěvu manželky z jediného důvodu – je v tom něco víc. Angie chodila do domu. Ukradla Sáře rtěnku. Co ještě postrádám? Zapátrala v paměti. Pár kartáčů na vlasy. Parfém. Sára si myslela, že je poztrácela někde mezi svým bytem a Willovým domem, ani jednou ji nenapadlo, že ty věci krade Angie.

A že to Will ví.

„Vypravujte,“ vyzvala ho Amanda. „Vyjdete ze dveří. Uvidíte Angie u zaparkovaného auta.“

„Stála vedle něj.“ Will mluvil opatrně, jako kdyby si odpovědi musel promýšlet. „Zahlédla mě, věděla, že jsem si jí všiml, ale nastoupila do auta a...“ Podíval se dolů na sáčky s důkazy. Klíček od zapalování k chevroletu. Starý typ, který by klidně padl do monte carla z osmaosmdesátého roku.

„Běžel jsem k autu, ale odjela,“ dodal.

Sára se bránila představě, že Will honil Angie po ulici.

Amanda se obrátila k Sáře. „O jakém vzkazu jste to mluvila?“

Sára pokrčila rameny, jako by to nic neznamenalo, jenže ono to znamenalo hodně. „Občas mi nechává na autě vzkazy. Bývá v nich to, co byste asi čekala.“

„Nedávno?“

„Naposledy před třemi týdny.“ Sára tehdy měla poslední službu na dětském oddělení Gradyho nemocnice. Čtyřletý chlapeček si popletl sáček pervitinu s cukrátky. Když ho přivezla sanitka, měl zástavu srdce. Dvě hodiny se ho

pokoušela zachránit. Marně. A pak, když došla k autu, uviděla na předním skle černou tužkou na oči napsáno „ZKURVENÁ SVINĚ“.

Nebylo pochyb, že tuhle literární perlu vytvořila Willova manželka. Angie zužovala U a rozšiřovala V, takže obě písmena vypadala skoro stejně, a E psala jako obrácenou trojku. Tenhle charakteristický znak rukopisu se objevoval takřka v každém vzkazu, co po sobě nechávala už rok. Od první noci, kterou Will strávil u Sáry v bytě.

„Vám Angie nikdy vzkazy nenechávala?“ zeptala se Amanda Willa.

Will se podrbal na bradě. „To by neudělala.“

Sára pohlédla do země. Tak dobře ji zná.

„Dobrá.“ Amandin hlas zněl ještě ustaraněji než předtím. „Vám dvěma dám pět minut, abyste si mohli promluvit, a potom se vrátíte k práci.“

„Ne.“ Will to slovo téměř vykřikl. „Já musím hledat Angie. A vy mi to musíte dovolit.“

„A co se stane, jestli najdete její mrtvé tělo, Wille? Je to vaše manželka, s níž se pokoušíte rozvést, abyste mohl být s novou přítelkyní. Tou přítelkyní je čistě náhodou soudní lékařka ohledávající místo činu. Na případu pracuje vaše šéfová i partačka. Jak to asi bude vypadat v novinách? Budete chtít, abych vám ty články pak všechny přečetla?“

Sára z Willova výrazu pochopila, že na nic z toho nepomyslel.

Amanda pokračovala: „Vaše žena zavraždila – nebo nezavraždila, jak tvrdí vaše přítelkyně – policajta, kterého platil Kip Kilpatrick a který pracoval pro Marcuse Rippyho, jehož sedm měsíců otravujete s obviněním ze znásilnění. A abych nezapomněla, tatáž manželka stalkovala vaši přítelkyni.“ Ruce měla založené v bok. „Je to tak, nebo ne?“

„Já ji chci jenom najít.“

„Já vím, ale budete to muset nechat na mně.“ Amanda se obrátila na Sáru: „Pět minut.“ Nízké podpatky klapaly po podlaze, když se vydala k výtahu. Sára vůbec neslyšela, že Charlie opět vyjel s plošinou nahoru.

Will otevřel ústa, aby promluvil, ale Sára ho zarazila.

„Tudy,“ řekla a naznačila, že by se měli přesunout dál od místnosti, v níž se zabíjelo. Bez ohledu na to, jak Dale Harding žil, ve smrti si zaslouhoval úctu.

Willovy boty v tyveckových návlecích se šouraly po podlaze. Ramena měl svěšená a vypadal jako kluk, kterého vedou do dřevníku. Zastavil se za hromadou sádrokartonu. Oběma rukama si protřel obličej a smazal z něj veškerý výraz.

Sára se postavila naproti Willovi. Čekala, že něco řekne – cokoli. Že ho mrzí, že jí lhal, že je smutný nebo naštvaný, že ji miluje, že to spolu překonají, nebo že... už ji nechce nikdy vidět.

On mlčel.

Upíral oči za její ramena do prostoru, kde se za chvíli objeví výtah. Pěsti měl stále zaťaté. Tělo stažené, připravené vyskočit, jakmile bude plošina v dohledu.

„Já tě tu nedržím.“ Sára cítila, jak se jí slova zadržávají v hrdle. Obvykle mluvila mírně, když byla rozčilená. Nedočkávala zvýšit hlas, skoro šeptala. „Klidně jdi a počkej támhle. Já tu mám i tak spoustu práce.“

Will se nepohnul. Oba věděli, že Charlie přijede, teprve až vyprší jejich pět minut. „Co chceš, abych řekl?“

Srdce se jí rozbušilo. V ústech jí vyschlo. Hlas mu zněl rozzlobeně. On nemá právo se zlobit. „Proč jsi mi neřekl, žeš ji viděl?“

„Nechtěl jsem tě znepokojovat.“

„Když tohle někdo tvrdí, obvykle to znamená, že neměl dost odvahy být upřímný.“

Will se zasmál a Sáru přemohla zlost. Nikdy v životě neměla takovou chuť mu vrazit facku jako teď.

„Podívej se na mě.“

Zdráhal se, ale nakonec zvedl oči.

„Víš, že si vzala mou rtěnku. Že se mi hrabala ve věcech.“
Sára cítila, že se slzy vracejí, tentokrát ze vzteku. Všechno se to odvíjelo od rtěnky, jelikož Angie nepatřila k lidem, kteří se zastaví u jednoho přestupku. Sára myslela na všechny své věci, které si nechávala u Willa doma. Při představě, jak je Angie nachází, jak se jich dotýká, se jí udělalo zle. „Co když se vloupala i do mého bytu?“

„To nevím.“ Napřáhl ruce a pokrčil rameny, jako by nic z toho nebyl jeho problém. „Co chceš, abych...“

„Mlč.“ Sáře se při tom slově stáhlo hrdlo. „Ona se mi hrabala ve věcech. V *našich* věcech.“

Will se podrbl na bradě. Pohlédl zpátky na galerii.

„Loni jsi vyměnil zámek u dveří.“ Alespoň tohle byla pravda. Takže jí musel dát klíč. Sama viděla novou vložku.
„Dal jsi jí klíč?“

Zavrtěl hlavou.

„Jak dlouho už víš, že se ti vloupala do domu?“

Pokrčil rameny.

„Odpovíš mi?“

„Řekla jsi, abych mlčel.“

Sára cítila v ústech pachut' žluči. Nechávala si u Willa notebook. Měla v něm uložený celý život – karty pacientů, maily, adresář, kalendář, fotografie. Uhádla Angie heslo? Prohledala jí tašku s věcmi, které si Sára přinesla pro případy, kdy u Willa zůstane přes noc? Zkoušela si Sářiny šaty? Co ještě ukradla?

„Hele,“ řekl Will, „já nevím jistě, že byla u mě doma. Prostě se jen občas s některými věcmi hýbalo. Mohla jsi to udělat ty. Nebo i já. Nebo...“

„Vážně? To sis myslel?“ Will byl od přírody velmi pořádný. Všechno vždy ukládal na původní místo a Sára si u něho dávala pozor, aby dělala totéž. „Proč jsi znovu nevyměnil zámek?“

„Kvůli čemu? Myslíš, že je tak snadné ji zastavit? Že nad ní můžu někdy získat kontrolu?“ Jako by ho poslední otázka vyvedla z míry. Ať byl jakkoli paličatý, jakkoli silný, Angie vždycky diktovala podmínky jejich vztahu. Jako starší sestra, která ho chce chránit. Jako pomatená milenka, která ho ovládá pomocí sexu. Jako nesnášenlivá manželka, která se nechtěla vdávat, ale také ho nechtěla nechat jít. Angie ho milovala. Nenáviděla ho. Potřebovala ho. Mizela, někdy na pár dní, jindy na dlouhé týdny či měsíce, jednou dokonce na celý rok. To, že se pokaždé vrátí, bylo ve Willowě životě téměř třicet let jedinou jistotou.

„Opravdu jsi ji hledal?“ zeptala se Sára.

„Ukazoval jsem ti rozvodové papíry.“

„Znamená to ano?“

V očích se mu zlostně zablesklo. „Ano.“

„Viděl jsi ji už předtím, a nic mi neřekl?“ Přepadla ji příšerná panika. „Byl jsi s ní?“

Teď už hořel vzteky, jako kdyby Sára neměla právo se na tohle ptát. „Ne, Sáro. Nepíchal jsem s ní za tvými zády.“

Mluví pravdu? Dá se věřit tomu, co říká? Sára kvůli tomu muži obrátila svůj život vzhůru nohama. Umlčovala hlas intuice. Slevila z morálních zásad. Přijala tuhle práci. Udělala ze sebe naprostého idiota před všemi kolegy. Nemluvě už o tom, co si pomyslí její rodina. Tuhle hrůzu před nimi neskryje, pokud se nechce stát ještě větším lhářem než Will.

„Myslíš, že je pořád naživu?“ zeptal se jí.

„Nevím.“ Tahle pravda měla výhodu kruté nejistoty.

Will se podíval na hodinky. Takže si měří čas, čeká, až se ručička posune a výtah vyjede nahoru, aby se mohl

vyšvihnout na bílého koně a vydat se znovu zachraňovat Angie.

Včera procházeli nabídku volných domů, sotva den poté, co viděl svou ženu. Šli se projít a dělali si legraci, že prohlídka domů s klimatizací je dobrá záminka, jak se na chvilku schovat před venkovním parnem. Sára si samovolně začala představovat, jak právě z těchto schodů schází dolů, aby políbila Willa, jak právě na téhle zahrádce sází květiny, zatímco Will seká trávu, jak právě v téhle kuchyni spolu pozdě večer mlsají zmrzlinu, a přitom měla spíš dumat, jaký zámek si krucinál namontuje na noční stolek.

„Kristepane.“ Sára si oběma rukama zakryla tvář. Měla chuť se vykoupat v louhu.

„Ona to nevzdá.“ Will se štípl do obočí. Tohoto nervózního tiků si Sára všimla hned první den, kdy se setkali. „Angie. Nevzdá to. I když je zraněná.“

Sára neodpovídala, ale Will měl pravdu. Angie je jako šváb. Rozsévá nemoc, kamkoli vkročí, a nic ji nedokáže zničit.

„Její auto tu není,“ pokračoval Will. „Zato klíč ano. Ale klidně mohla mít náhradní. Klíč.“ Svěsil ruce. „Kdysi byla policajtkou. Nejtvrdší ze všech. Tvrdší než chlapi. Někdy dokonce tvrdší než já. Umí se o sebe postarat. Zná spoustu lidí, kteří jí pomůžou, kdyby se ocitla v úzkých. Kdyby byla zraněná.“

Každé jeho slovo Sáru bodalo jako dýka.

„Že je to tak?“ řekl Will. „Jestli někdo přežije, tak je to Angie, nemám pravdu?“

Sára zavrtěla hlavou. Ne, tenhle rozhovor dál nesnese. „A co mám dělat, Wille? Ujišťovat tě? Uklidňovat? Tvrdit ti, že je v pohodě, když jsi mě podvedl? Když jsi věděl, že narušuje mé soukromí – naše soukromí –, a klidně to dovolil?“ Sára si přitiskla ruku na ústa, protože ostrá slova je přes tohle nepřenesou. „Vím, že jedna tvoje část k ní vždycky bude chovat nějaké city. Třicet let je důležitou součástí

tvého života. To přijímám. Chápu, že jsi s ní spojený tím, co jste prožili, ale teď k sobě patříme my dva. Alespoň jsem si to myslela. Potřebuju, abys byl ke mně upřímný.“

Will zavrtěl hlavou, jako by to celé bylo jen nedorozumění. „Já *jsem* upřímný. Parkovala na ulici. Nemluvili jsme spolu. Asi jsem ti to měl říct.“

Při slůvku *asi* se Sára kousla do jazyka.

Znovu pohlédl na otvor, kam přijede výtah. „Už je to dýl než pět minut.“

„Wille.“ To málo, co zbylo ze Sářiny hrdosti, uplavalo. „Prosím. Jen mi řekni, co mám udělat. Prosím.“ Sára ho chytla za ruku dřív, než si to stihla rozmyslet. Nesnesla pocit, že jí Will uniká. „Mám ti dát čas? Tohle potřebuješ? Řekni mi to.“

Díval se na jejich spojené ruce.

„Mluv se mnou. Prosím.“

Palcem jí hladil prsty. Snaží se vymyslet způsob, jak ji opustit? Je toho víc, s čím se nesvědčil?

Cítila, jak se jí srdce v hrudi začíná třást. „Jestli tím potřebuješ projít sám, tak mi to pověz. Pochopím to. Jenom mi řekni, co mám dělat.“

Dál jí hladil ruku. Sára si vzpomněla, kdy se jí takhle poprvé dotkl. Stáli v suterénu v nemocnici. Dotek jeho kůže způsobil explozi v jejím těle. Srdce se jí chvělo stejně jako teď. Jenomže tenkrát bylo plné naděje. Dnes ho zalila hrůza.

„Wille?“

Odkašlal si. Sevřel ji ještě pevněji. Sára zadržela dech, čekala na jeho slova a v duchu se ptala, zda je to konec jejich vztahu, anebo jen další obrovská hora, kterou musejí zdotat.

„Mohla bys vyzvednout Betty?“ řekl.

Tuhle prosbu nedokázal její mozek zpracovat. „Cože?“

„Je u veterináře a...“ zajíkl se. Dál ji pevně držel za ruku. „Nevím, jak dlouho se zdržím. Mohla bys ji vyzvednout?“

Sára otevřela ústa, zavřela je a znovu otevřela.

„Říkali, že...“ odmlčel se. Viděla, jak se mu pohybuje ohryzek, když polkl. „Říkali, abych přišel v pět, ale mohla bys tam zavolat a zeptat se, jestli se pro ni nedá zajat dřív? Měla být hotová v poledne, jenomže ta narkóza...“

„Ano.“ Sára nevěděla, co by měla dělat jiného než se nechat obměkčit. „Postarám se o ni.“

Pomalou, dlouze vydechl, jako kdyby domluva ohledně Betty byla nejobtížnější částí rozhovoru. „Děkuju ti.“

Charlie Reed stoupal po schodech a svůj příchod ohlašoval nepřírozeně silným dupáním. V každé ruce vlácel těžce vypadající plátěnou tašku.

„Schody jsou čisté,“ oznámil jim, „takže už žádný zrádný výtah.“ Pod širokým knírem se mu ústa roztáhla do úsměvu. „Wille, Amanda čeká v autě.“

Will pustil Sářinu ruku. Oběhl Charlieho a schody dolů bral po dvou.

Sára se za ním dívala a netušila, co se právě stalo, ani jaký by z toho měla mít pocit. Přitiskla si ruce na hrudník, aby se ujistila, že jí srdce pořád tluče. Bilo tak rychle, jako by právě dokončila maraton.

„Panebože.“ Charlie už byl nahoře. Upustil obě tašky. Sepjal ruce a kráčel k Sáře. „Pokouším se vymyslet, jak to udělat ještě trapnější. Mám si svlíknout kalhoty? Začít zpívat?“

Sára se pokusila o smích, ale vyznělo to spíš jako vzlyk. „Promiň.“

„Mně se neomlouvej.“ Charlieho úsměv byl opravdový a laskavý. Z jedné z mnoha kapes na kalhotách vytáhl láhev vody. „Celé to vypij. Je tady snad milion stupňů.“

Sára se donutila k úsměvu, protože Charlie se tolik snažil.

„První možnost,“ začal Charlie. „Opijeme se. Má to svá pro i proti.“

Sáru napadla jen samá pro. Alkohol neměla v puse déle než rok. Will to nesnášel. „A ta druhá?“

Opsal rukou kruh po budově, která stále byla neohledaným místem činu.

„To pití je lákavější,“ řekla Sára a cítila, že jí každé slovo vychází z duše. „Ale promluvme si o tom, co se musí udělat. Hardingovo tělo se může odvézt. Budeme potřebovat alespoň čtyři lidi.“

„Kvůli schodům jsem požádal o šest. Budou tady do čtyřiceti minut.“

Sára se podívala na hodinky. Viděla rozmazaně. Čas dokázala jen odhadnout. „Předběžné ohledání zabere pár hodin. S pitvou začnu po obědě.“ Veterinář Betty nevydá dřív než v pět, určitě ne Sáře. Ten chlap má mindrák, že neléčí lidi. „Momentálně jsou asi nejdůležitější krevní testy. Známe už Angiinu skupinu?“

„Amanda ti pošle esemesku, jakmile ji zjistí. Já jsem zatím poprosil jednoho technika, aby posbíral vzorky. Zabere mu to tak půl hodiny. Jak vidíš, stěny jsou skoro černé od graffiti, takže jsem mu řekl, aby pracoval jen s tím, co je vidět, a třikrát zkontroloval popisky. Je pomalý, ale důkladný.“ Charlie se odmlčel a nadechl. „Do té doby mi můžeš pomoci nainstalovat černá světla a vyfotit reakci luminolu, anebo si sednout do klimatizované dodávky techniků a počkat si na vzorky, abys mohla začít provádět svoje kouzla.“

Sára toužila po samotě v dodávce, ale řekla: „Pomůžu ti.“ Napila se vody. Žaludek se jí při styku se studenou tekutinou obrátil. Šlo o tu rtěnku. Nedokázala přestat myslet na to, jak Angie stojí před zrcadlem ve Willově koupelně, zkouší Sářiny šminky a bere si, co se jí líbí. Přesně tohle Angie Polaskiová dělá. Bere si věci, které patří někomu jinému.

„Jsi v pohodě?“ zeptal se Charlie.

„Naprosto.“ Sára opatrně zašroubovala víčko láhve s vodou. Pak se Charlieho zeptala: „Co dál?“

„Pořád třídíme stopy. To by mělo zabrat tři, možná čtyři dny. Hardingovo auto už vystydlo, takže se do něj můžou

pustit, i když pochybuju, že něco najdou. Je na škvarek.“ Otočil se k technikovi, který stoupal po schodech. Mladík měl na sobě tykovou kombinézu bez kapuce, na hlavě síťka, vzadu mu trčel culík jako šíp. Ze strany měl na krku vyetovaný zdobený červeno-modrý kříž. Pod spodním rtem řídkou kozí bradku, v obočí piercing.

„Gary Quintana,“ oznámil jí Charlie. „Přišel k nám rovnou ze školy. Je mimořádně chytrý a chce se učit. Nenech se zmást jeho šíleným vzhledem. Stará se o nalezené kočky. A je vegan.“

Sára se usmála a kývla, jako kdyby opravdu sledovala, co jí Charlie říká. Cítila, jak jí srdce bije až v krku. Žaludek se jí kysele stahoval. Modlila se, aby nezačala zvracet.

Charlie znovu sepal ruce. „Takže tu mám všechno fajnový fotografický nádobíčko, reflektory a...“

„Promiň,“ skočila mu Sára do řeči. Opět si přitiskla ruku na hrud' a byla si jistá, že Charliemu neuniklo, jak jí buší srdce. „Vadilo by ti, kdybych si na minutku odskočila?“

„Vůbec ne. Začnu chystat tu první cimru. Přijď, až budeš připravená.“

Sára ze sebe vypravila jen: „Děkuju.“ Vydala se po galerii ke vzdálenějším schodům. Místnost, kde zemřel Dale Harding, mýjela s pocitem, že spáchala nejhorší hřích, když dopustila, aby se na tom samém místě, kde leží mrtvola, rozplynul celý její život. Zastavila se nad schodištěm, před jednorozcem s duhovými očima. Žaludek jí plaval jako lodička uprostřed oceánu. Zavřela oči. Čekala, až nevolnost přejde. Pak vytáhla iPhone, protože to byla jediná společensky přijatelná omluva, aby mohla zůstat tiše stát se skloněnou hlavou.

Zpráva od sestry. Tessa je misionářka v Jižní Africe. Poslala fotku dcery, jak staví s pomocí místních dětí hrad z bahna.

Sára si zobrazila klávesnici. ANGIE JE ZPÁTKY, začala psát, ale zarazila se. Zírala na ta slova. Poslední vymazala.

ANGIE JE ASI MRTVÁ. Namířila palec na ODESLAT, ale nedokázala tlačítko stisknout.

Sára svědčila u několika přelíčení, při nichž se soudila vražda a do hry se dostala data z telefonů. Představila si samu sebe v ohrádce pro svědky, jak porotě vysvětluje, proč jí mladší sestra v reakci na zprávu, že Willova manželka je patrně mrtvá, poslala rozesmátého smajlíka. Vymazala neodeslanou textovku a zadívala se na fotografii neteře. Po chvíli se jí uklidnil žaludek a už neměla pocit, že se zřítí ze schodů.

Sára nikdy tak docela nepochopila úchylný vztah Willa a Angie. Prostě ho přijala jako jednu z věcí, které člověk toleruje, když je zamilovaný, třeba když váš protějšek není zeleninu, anebo si nevšimne, že došel toaletní papír. Angie je závislost. Choroba.

Každý máme svou minulost.

Sára už byla vdaná. Hluboce, neotřesitelně milovala muže, s nímž by šťastně strávila zbytek života. Jenomže zemřel a ona se přinutila jít dál. Nakonec. Pomalu. Opustila městečko, kde vyrůstala. Opustila rodinu. Opustila všechno, co znala, a odstěhovala se do Atlanty, aby začala znovu. A pak se objevil Will.

Byla to láska na první pohled? Setkání s Willem pro ni bylo jako probuzení. Tehdy byla již tři roky vdovou. Pracovala na dvě směny v Gradyho nemocnici. Chodila z práce domů, pak zase do práce, a to byl celý její život. Jednou na pohotovost vstoupil Will. Sára cítila, jak se hluboko v jejím nitru cosi probouzí. Jako by sněženka vystrčila hlavičku ze sněhu. Byl hezký. Chytrý. Zábavný. A také velmi, velmi komplikovaný. Sám by jako první klidně přiznal, že pytel, který si vleče na zádech, by hravě zaplnil každé letadlo na obloze. Angie byla jen jedna část.

Většinu svého profesionálního života Sára působila jako dětská nebo soudní lékařka. Na obou místech viděla bezpočet

hanebných způsobů, jimiž si lidé vybíjejí vztek na dětech. Ale než poznala Willa, nikdy plně nechápala, co se stane, když zneužívané děti vyrostou. Will měl jizvy na těle i na duši. Nevěřil lidem, tedy ne dost. Přimět ho, aby hovořil o svých pocitech, bylo jako trhat mu zub. Vlastně přimět ho, aby mluvil o čemkoli opravdu důležitém, bylo jako táhnout Titanik pískem. Na tkaničce od bot.

Chodili spolu tři měsíce, než vůbec uznal existenci jizev na svém těle. Uplynul skoro rok, než Sáře vyprávěl, od čeho je má. Nikdy však nezacházel do podrobností a už vůbec nehovořil o emocích, které se k nim pojily. Naučila se rozumět jeho náznakům a nepokládat otázky. Hladila ho po zádech a předstírala, že nevidí dokonale čtvercový otisk spony od pásku. Líbala ho na ústa a nevšímala si jizvy v místě, kde měl ret roztržený na dvě půlky. Kupovala mu jen košile s dlouhým rukávem, protože věděla, že Will nechce, aby ostatní viděli, kde si pořezal předloktí žiletkou.

Kvůli Angie.

Kvůli Angie se pokusil zabít sám sebe. Ne proto, že by ho odmítla, ale proto, že je oba jako děti umístili do pěstounské rodiny, jejíž otec nedokázal dát od Angie ruce pryč. Ona už předtím vznesla několik falešných obvinění. Nepatřila k dívkám, kterým by policie věřila. Ve čtrnácti měla záznam v rejstříku. A tak Will vzal žiletku, u zápěstí si ji vrazil do ruky a táhl patnáct centimetrů nahoru. Věděl, že to je jediný způsob, jak úřady donutit, aby je vyslechly.

Nebylo to poprvé ani naposledy, kdy kvůli Angie Polaskiové riskoval život. Trvalo mu roky, než se vymanil z její nadvlády. Ale opravdu to pouto zpřetrhal? Je prostě jen pochopitelně rozčilený, protože člověk, jehož zná skoro celý svůj život, je nejspíš po smrti?

Sára nedokázala přestat myslet na rtěnku. Nedokázala se na nic jiného soustředit, protože tahle malá ohavnost byla

poslední kapkou. Will věděl, že se Angie vloupala do jeho domu. Klidně by za ni položil život, ale neobtěžoval se chránit Sářino soukromí.

Zatřásla hlavou. Aspoň vím, na které příčce si u něj stojím, napadlo ji. Hned za Betty.

Sára zastrčila telefon do kapsy. Z výstřihu vytáhla brýle. Měly upatlaná skla. V budově bylo nesnesitelné horko. Všechno na sobě měla propocené. V kapse našla papírový kapesník a pečlivě začala skla leštit.

Vyzvednout Betty má i své výhody, říkala si v duchu, Will si pro ni bude muset ke mně přijet. To je absurdní. Proč mu dávám takovou moc? Jsem dospělá ženská. Neměla bych vyděšeně čekat, jestli kluk zaškrtně „ano“ či „ne“ na psaníčku, které jsem mu propašovala do školní skříňky.

Sára zkontrolovala skla. Všimla si skvrny a už si začala v duchu nadávat, že zničila další brýle, když jí došlo, že šmouha není na sklech, ale na jednorožci za nimi.

Nasadila si brýle. Podívala se zblízka. Jednorožec byl v životní velikosti, tedy dá-li se předpokládat, že je velký asi jako kůň. Hlavu měl lehce nakloněnou, jako kdyby se díval dolů ze schodů. Duhové oči se nacházely zhruba ve výši jejích ramen. Uprostřed zeleného a modrého pruhu zorniček byl otvor velikosti desetacentu. Kousičky betonu byly odlomené, proto jí to připadalo jako šmouha na brýlích. Sára se sklonila k zemi. Na zaprášeném betonu se válely cigaretové nedopalky a šlukny. Ten prach sem napadal nedávno.

„Charlie?“ zavolala.

Vystrčil hlavu z místnosti. „Ano?“

„Mohl bys sem zajít s foťákem a pinzetou?“

„To je ten nejzajímavější návrh, co jsem za poslední týden dostal.“ Vrátil se dovnitř a vyšel s fotoaparátem v jedné a brašnou pro ohledání místa činu v druhé ruce.

Sára ukázala na oko jednorožce. „Tady.“

Charlie se oklepal. „Tyhle dvě věci mě vždycky děsily: jednorožci a oční bulvy.“ Vzal si z brašny lupu a naklonil se blíž. „Aha, už to vidím. Senzační trefa.“

Sára stála opodál, když Charlie fotil propíchnuté oko a pomocí malého kovového pravítka určoval velikost. Totéž provedl s prachem pod obrazem jednorožce, pak vyměnil objektiv. Jakmile zdokumentoval zvíře, podal Sáře pinzetu se špičatými hroty. „Přenechávám ti tu čest.“

Sára věděla, že nedá-li si na čas, napáchá víc škody než užitku. A také věděla, že když hráli Operaci, ani jednou neprohrála. Opřela si ruku těsně pod okem jednorožce. Rozevřela pinzetu jen natolik, aby se vešla do otvoru v duhovce. Pomalu zasouvala konce, dokud nenarazila na pevnou hmotu. Pinzetu neotevřela, ale naopak stiskla, a byla si skoro jistá, že něco zachytí. Nepletla se. Konečky pinzety sevřely hladký povrch prázdné nábojnice.

„Jednorožci se přece střílejí, ne?“ prohlásil Charlie.

Sára se usmála. „Osmatřícítkou?“

„Vypadá to tak,“ opáčil Charlie. „Z G43 se nestřílelo. V zásobníku i komoře byly devítimilimetrové náboje American Eagle, plně kovové.“ Charlieho knír zamyšleně poskakoval ze strany na stranu. „Tahle by mohla být z revolveru.“

„Ano,“ souhlasila Sára. Policajt ve věku Dalea Hardinga by dal před devítkou nejspíš přednost revolveru. „Jinou pistoli jste nenašli?“

„Možná se roztavila v autě. Dám echo technikům, aby věděli, co mají hledat.“

Sára přičichla k prázdné nábojnici a rozeznávala pach sazí, tuhy a nitroglycerinu. „Není stará.“

I Charlie si přičichl. „Taky myslím. Ale zkrvavená není.“

„Nábojnice může být dost horká na to, aby sežehla krev, když prochází tělem, ale třeba tam zůstaly mikroskopické stopy.“

„Kastle Meyer?“

Sára zavrtěla hlavou. Krevní test tohoto označení byl proslulý falešnými pozitivními výsledky. „Měli bychom to poslat do laboratoře. Nerada bych, aby mi nadávali, že jsme jim zničili jediný upotřebitelný vzorek, a oni nemůžou testovat DNA.“

„Vynikající postřeh.“ Charlie se podíval na podlahu. „Nejsem doktor, ale jestli ta střela zasáhla něco většího, třeba tepnu, měli bychom tady objevit krev.“

„Souhlasím.“ Sára našla v brašně malý igelitový sáček na důkazní materiál. Charlie se ujal jeho označení, protože měl čitelnější rukopis.

„Jen abys věděla,“ poznamenal, „Amanda prosadila maximální urychlení všech procedur, DNA nevyjímaje.“

„Čtyřicet hodin je pořád lepší než dva měsíce.“ Sára si prohlížela otvor po kulce v oku jednorozce. „Připadá ti to spíš jako ovál?“

„Všiml jsem si toho, když jsem fotil. Zavoláme ajťákům, aby vytvořili reálný obraz, spočítali trajektorii, rychlost, úhly. Taky je popoženu. Výsledky by mohly být do dvou dnů.“

Sára si vzala z brašny mikrotužku a zasunula ji do otvoru. Konec mířil v mírném úhlu ke galerii. „Nemáš dvě vodováhy a kus provázku?“

Charlie se rozesmál. „Ty jsi hotový MacGyver.“

Sára počkala, až Charlie přinese z jedné z plátěných tašek klubičko provázku. Uvázal ho ke konci mikrotužky. Z kapsy vytáhl telefon a načetl aplikaci s libelou.

„Dobrý nápad.“ Sára vyndala iPhone. Palcem projížděla aplikace, dokud nenašla totéž. „Jak daleko je druhá strana ochozu?“

„Pětadvacet metrů.“

Sára pokračovala: „Na projektil letící vzduchem působí odpor vzduchu, vítr a gravitace.“

„Tady nefouká. Odpor bude při téhle vzdálenosti zanedbatelný.“

„Takže zbývá gravitace.“ Sára přiložila telefon ke konci mikrotužky. Aplikace zobrazila staromódní vodováhu s digitálními čísly pod bublinkou. „Mám tu sedm celých šest stupňů.“ Potom posunula aparát k boku tužky. Číslo pořád skákala nahoru dolů. „Řekněme, tři celé dva.“

„Fantastický.“ Charlie začal couvat a odvíjet provázek tak, aby zůstal napnutý. Občas se zastavil, aby zkontroloval číslice na telefonu. Pokud dodrží úhly, provázek alespoň zhruba ukáže místo, kde nábojnice opustila hlaveň zbraně.

Charlie cestou prohlížel podlahu za sebou a překračoval žluté plastové značky. Ruku už měl tak vysoko, že nebylo reálné, aby člověk průměrné výšky z této pozice vystřelil. Minul místnost, kde se našlo tělo, i naskládané sádrokartonové desky. Paže mu začala klesat. Nezastavil se, dokud nebyl nahoře na schodišti.

„Počkej.“ Sára zkontrolovala vodováhu v telefonu. „Jdeš moc doleva.“

„Mám teorii.“ Charlie sestoupil o jeden, pak o další schod. Ohlédl se na Sáru. Ruka s provázkem stále klesala. Sára držela mikrotužku v nehybné poloze. Provázek se vzdaloval od galerie a ve vzduchu se napínal jako visuté lano. Za chvíli měl Charlie ruku u kotníku. Pomocí vodováhy upravil polohu. Zapažoval, dokud se loktem nepřitiskl ke zdi. Naposledy zkontroloval úhly. „Tady je konec celé dráhy.“

Sára zkoumala, kudy vede provázek. Charlieho teorie byla stejně dobrá jako každá jiná. Ať už z pistole vystřelil kdokoli, musel stát někde na schodech. Anebo nestál. Charlie měl ruku hodně nízko, asi sedm centimetrů pod stupnicí. O dva schody níž bylo místo, kde se žena – patrně Angie – uhodila do týla.

„Tam se prali o pistoli,“ prohlásila Sára.

„Angie a Harding.“ Charlie pochopil, kam míří. „Angie má pistoli. Běží nahoru po schodech. Harding ji chytí a praští jí hlavou o schod. Udělají se jí mžitky před očima. On se natáhne po pistoli. Možná jí znovu praští hlavou o beton a ona stiskne spoušť.“

„Angie je pravačka.“ Sára se otrásla při pomyslení, že tohle ví. „Kdyby ležela podle tvojí teorie na zádech, musela by mít pistoli v levé ruce, což znamená, že střela by uvízla na druhé straně schodů, ne tady.“

„Nemohla se přetočit na bok?“

Sára pokrčila rameny, protože vzhledem k tomu, že používali provázek a bezplatnou mobilní aplikaci, nedalo se na výsledky absolutně spolehnout.

„Uvažujme dál.“ Charlie začal smotávat provázek. „Angie utíká před Hardingem, v ruce má revolver, protože glock ztratila na parkovišti. Už je skoro nahoře na schodech. Harding ji dožene. Zbraň vystřelí. Angie unikne. Dostane se do místnosti. Zavře dveře. Pokračování příště.“ Zvedl prst. „Problém ale je, proč zbraň vystřelila. Policajtko by neměla prst na spoušti, když běží do schodů. Pořád dokola jim vtluokají do hlavy, že prst máš mít na pojistce, dokud nejsi připravená střít. Tohle se neodnaučíš, když vrátíš odznak.“

„Ty otisky nohou mi nejdou do hlavy,“ navázala Sára. „Proč by měla nohy od krve, když vyběhla nahoru.“

„Byla bosa?“ hádal Charlie. „Tam dole jsou tuny rozbitýho skla, některý střepy jsou zakrvácený. To mi připomíná, že jsme našli trochu zaschlé krve i dole na podlaze. Vypadá to na ošklivé krvácení z nosu.“

„To by pasovalo k fetišáckému nádobíčku, ale stejně bychom měli odebrat vzorek.“

„Promiňte, pane.“ Gary, technik, co zachraňuje kočky, stoupal po schodech za Charlieho zády. „Zaslechl jsem, co si povídáte, a přemýšlel o tom, jak se prali o zbraň. Kdyby